

Petr
Nacházel

Hitlerovy oči

Jmenuji se James Scott a pracuji jako novinář u Los Angelského Postu. Můj život běžel až doposavad celkem klidně. Zaměstnání mi zajišťovalo slušný příjem, ale na nějaké vyskakování nebo utrácení nám nikdy nezbyly peníze. Splácíme s manželkou hypotéku na domek a tak nám zbudou peníze akorát tak na dobrou dovolenou. Máme dvě malé děti: Toma a Harryho. Nebýt té události, tak by se můj život neodlišoval od mnoha jiných.
Nemám rád výročí.

XXXXX

Všechno to vlastně začalo v březnu 2005. Tenkrát za mnou přišel můj šéf a povídá: „Jamesi, blíží se nám výročí II.světové války, napíšeš článek týkající se konce Třetí říše a Adolfa Hitlera, můžeš tam dát do závěru takovej otazník, jestli Hitler skutečně spáchal sebevraždu nebo se mu podařilo upláchnout. Ty už si s tím nějak poradíš. Musí tam bejt trochu záhada, aby to ty lidi zaujalo, dej tam nějaký zpochybňující fakta to maj lidi rádi, no však víš.“ Namítnul jsem, že mám rozdělanou reportáž o kalifornské flóře. Na to šéf povídá, že „kytičky počkaj“ a „přednost má Áda“. Dál už jsem s ním nediskutoval, můj šéf není zrovna typ, kterému lze odmlouvat. Je to tlustý Texasan a zná se dobře s mým tátou a jeho zásluhou jsem taky tady dostal místo a nechci ho zklamat. Pustil jsem se rychle do práce, sehnal jsem si všechny knihy o konci II.světové války a posledních dnech nacistického Německa a dal se do studia. Možná díky tomu, že jsem měl dostatek času všechny věci důkladně prostudovat, tak se mi článek docela povedl. Dostal jsem celou řadu dopisů, zaujal mě však jeden od bývalého příslušníka Luftwaffe. Píše se v něm:

Vážený pane Scotte,

byl jsem s mojí ženou na dovolené v této krásné zemi a náhoda mě zavedla až do vašeho města. Večer mi žena přinesla noviny, kde jsem objevil Váš článek, velice mě zaujal a rád bych chtěl pomoci Vašemu pátrání.

Byl jsem leteckým mechanikem u Kg 200, kde jsem měl na starosti dopravní letadla. KG 200 byla tajná letecká eskadra. Zkoušela například ukořistěné B-24 nebo B-17, ale do její působnosti spadaly i jiné úkoly, například doprava agentů přes frontu do týlu nepřítel. Všechno bylo pochopitelně přísně utajeno a mi neznali ani směr, ani účel letu. Po základně se sice šeptaly různé fámy, ale já si vždycky hleděl své práce.

Vraťme se ale k tomu, proč Vám píšu. Ke konci války, bylo to 30. dubna 1945, jsme se nacházeli v Bamberku, kam nás zahrnala fronta. Byli jsme všichni roztaháni po všech možných letištích, scházely nám náhradní díly, benzín atd. Večer přijela spojka, nějaké velké zvíře s rozkazem, že máme s Ju-290 (to byl velký čtyřmotorový dopravák) okamžitě odletět na Freising, to bylo nejjihnější letiště, které jsme ještě drželi.

Já, jako hlavní mechanik jsem letěl s nimi, do letounu jsme naložili všechny sudy s benzínem co zbyly na základně a nějaké velké bedny, které přivezli s sebou a startovali jsme.

Ve Freisingu jsme přistáli ve dvě hodiny ráno. Letěli jsme tři mechanici a ti dva. V jednom z těch civilistů jsem poznal Williho Picka, to byl osobní sekretář Ribbentropa, chodili jsme spolu do stejné školy, akorát že on byl o dva roky starší než já. Zkoušel jsem s ním navázat rozhovor, ptal jsem se ho kam letíme a co to je za akci, načež on vyskočil, rozeřval se na mně abych držel hubu, nebo si to se mnou vyřídí že se nebudu stačit divit. Po přistání jsme dolili palivo, ještě že jsme měli s sebou ty sudy s rezervním palivem. Na základně už neměli vůbec nic, divím se, že nám to palivo v Bamberku vůbec dali. S letadlem jsme zarolovali na vedlejší stojánku asi kvůli větší bezpečnosti. Letiště už bylo téměř úplně opuštěné, odpoledne jsme tam zůstali sami. Zkontrolovali jsme motory a přichystali všechno na start.

Za celou dobu jsme nedostali nic k jídlu. Večer mě poslal Willi do sousední vesnice sehnat proviant, vzal jsem si kolo a jel. Ve vesnici už ale byla americká průzkumná hlídka, bůhví proč nešli a neobsadili to letiště, měli jsme hrozný štěstí. Když jsem se vracel zpátky, zaslechl jsem hluk leteckých motorů - nebylo pochyb, byl to náš Junkers.

Po návratu na letiště tam taky letadlo nebylo a ani moji kamarádi. Ráno jsem je našel mrtvé, byli zastřeleni zezadu do týla. Víím určitě, že to udělala ta spojka, měl nějakou vysokou funkci a byl už od pohledu nesympatický. Radši jsem odtamtud vypadnul, aby mě nepodezřívali ze smrti mých kamarádů. Na letišti se mohli totiž každou chvíli objevit Američané. Willi mě vlastně zachránil život, že mě poslal do té hospody...

No a víte koho jsem potkal když jsme projížděli Emporií? Williho!!!, seděl tam před barem a čuměl před sebe. Nejdřív mi byl jenom povědomý, ale nemohl jsem ho přesněji zařadit, no a pak se naše oči střetli a já vykřikl: Willi! Nebylo pochyb byl to on! Ptal jsem se jak se má a co dělá, ale odpověděl anglicky že mě nezná, že se jmenuje Thomas Smith a že mě v životě neviděl. No a do toho všeho na mně začali volat od autobusu, že už pojedem a řidič začal troubit, tak jsem se s ním rozloučil a jeli jsme. Chtěl jsem tam zůstat, určitě to byl on, ale žena trvala na tom, že musíme dodržet určený program, že jsem se zbláznil. - ženská!

No a pak jsem si přečetl Váš článek o Hitlerovi, je to možná hloupost, ale zkuste to prověřit. Já už jsem starý člověk a jsem tu také cizinec, vy jste novinář a máte kontakty a nejlépe víte, na které lidi se obrátit nám zítra letí letadlo zpátky do Evropy.

Váš Helmut Gellner

No a když takový dopis dostane novinář, tak by měl na něj taky reagovat. Je to sice risk, stokrát z toho nic není, ale je tu pořád šance na pořádného sólokapra.

XXXXX

Vzal jsem si na tři dny dovolenou, koupil letenku do Kansas city a odtamtud autobusem do Emporie. Emporie je veliké město a je neuvěřitelně těžké v něm najít člověka, když nevíte kde bydlí. Mně se to podařilo třetí den u jedné benzínové pumpy, tam jsem se dozvěděl od obsluhy, kde „starý Thomas“ bydlí. Měl jsem z půjčovny půjčené auto a tak jsem se za ním hned rozjel. Zazvonil jsem u jeho domku, srdce mi pěkně bušilo vzrušením. Nevím ani co jsem čekal, člověk je plný naděje, nikdo však neotvíral. Ptal jsem se vedle sousedů, ale až jedna paní mi pověděla, že pan Smith šel jako každé úterý na kulečnick. Říkal jsem si, že když už jsem tady, tak na něho počkám. Starý pán si dával skutečně na čas, pak jsem ho zahlédl jak šel po chodníku oblečen v saku a kalhotách pomalým, ale pevným krokem ke svému domu. Šel jsem za ním. Že by on mohl být tím klíčem k celému případu, ošuntělý důchodce bydlící v takovém zapadákově? Šel rozvázným, naučeným krokem. Křikl jsem na něho: „Willi!, Willi Pick?“ Zastavil se, ale pak pokračoval dál ke svému domu, výzvu jsem opakoval a doběhl ho. Otočil se na mně a čistou angličtinou mi řekl, že se nejmenuje Willi Pick ale... „Já vím“ přerušil jsem ho „Thomas Smith, tu historku už jsem slyšel.“ Díval se na mně svýma ledovýma očima, které jako by mě chtěly zničit. Vytáhl jsem první trumf: velkou fotku Hitlera a strčil jsem mu ji rovnou před nos, jak na to bude reagovat. Trochu sebou cuknul, vyvedlo ho to trochu z míry, ale to by asi každého. Tak první kolo jsem prohrál. Měl jsem však v záloze další trumf nebo spíše otázku.

„Kde jste byl 1.května 1945“ Odpověděl:

„Co si to ke mně dovolujete, neznám vás a nevím co ode mne chcete.“

„Chci od Vás, abyste mi řekl, kam jste odlétali z Freisingu.“

„Nevím kde to je a je mi to jedno. Jděte pryč nebo na vás zavolám policii!“

„Jen to zkuste...“ povídám mu „...a všichni budou vědět kdo je Thomas Smith, že je to sprostý vrah! Proč jste zabil ty dva mechaniky? Nic vám neudělali!“

„Já je nezabil.“ Zarazil se, chtěl ještě něco říci, ale to už jsem ho měl a nepustil ke slovu.

„Tak když ne vy, tak kdo tedy?“

„Nevím, co bych vám k tomu mohl říci, dejte mě pokoj, jsem starý nemocný muž.“

„To vidím, ale jste taky pěkně prohaný, pane Picku.“ Už jsem ho měl a nemá mě kam utéct „Znova se vás ptám, kam jste odlétali 1.května 1945?“

„Pryč, děte pryč!“

„Kam pryč? Byl na palubě Hitler? Kam jste letěli a pravdu!“

„Nic si nepamatuji, dejte mi pokoj!“

„Tak to vám teda nedám! Buďto mi to všechno vyklopíte, nebo půjdeme na policii.“

„Nemáte jediný důkaz, akorát byste se zesměšnil a nikdo by vám to nevěřil.“ To měl pravdu, nemám důkaz, ale mám svědectví toho mechanika a to byla moje poslední šance.

„Tak uděláme konfrontaci!“ Vyjel jsem na něj.

„Jakou konfrontaci? S kým?“

„S Helmutem Gellnerem“ Čekal jsem jak se zatváří, ale ani to ho nevyvedlo z míry.

„Neznám ho!“

„Ale on zná vás, chodili jste spolu do stejné školy a on vás minulý týden identifikoval!“ Zamával jsem mu před obličejem tím dopisem a ještě jsem dodal:

„Uděláme konfrontaci před policií a všechno vyjde najevo.“

„Nesmysl, nic nevyjde najevo!“

„Nemůžete popřít, že jste ho znal“

„Stejně mi nic nedokážete.“ Odsekl.

„Budete toho muset hodně vysvětlit pane Picku. Dokážete si představit až se případu chytanou novináři, jak se to rozmázne? Ledaže bysme se nějak dohodli...“

„Já se s vámi dohadovat o ničem nebudu. Děte pryč, děte pryč, nebo toho budete litovat!“

„To se vás mám bát?“ Nakročil jsem bojovně dopředu. Pick si mě nenávistně prohlížel, bylo horko a on těžce oddychoval.

„Děte k čertu!“ Zasyčel a otočil se.

„Mám to brát jako pozvání...?“ Zeptal jsem se ho, ale neodpověděl. Pomalu jsem ho následoval. Nic jsme neříkali, šel jsem půl kroku za ním, aby mě měl stále na očích. Okolo nás proudili lidé a Pick občas na někoho kývnul. Mne si prohlíželi se skrývaným zájmem.

„Jste votravnej parchant, víte to?“ Poznamenal ke mně, když zrovna nikdo nešel.

„Vím.“ A usmál jsem se. Zastavili jsme se, byl to nejspíš jeho dům. Z venku působil dost omšele. Vepředu měl malou předzahrádku a na ní neudržovaný trávník.

„Vůbec nemáte ponětí o co tu jde! Vy novináři jste jak štěnice!“

„To jsme ! A já vám slibuju, že už vás nikdy nenechám na pokoji, dokud mi všechno pěkně nepovíte!“ Chtěl něco odpovédět, ale nepustil jsem ho ke slovu.

„Tak jak se dohodneme?“

„Zítra.“

„Ne, ne pane Picku, žádné zítra nebude, to zase nevěřím já vám.“

„Jsem starý a nemocný člověk, nechte mě přeci odpočinout!“

„Ne!“ Chtěl ještě něco říci, ale nenechal jsem ho.

„Tak pozvete mě dál?“ Zhnusně se na mne zatvářil, ale nakonec řekl:

„Jak chcete.“

Mám ho! Dostal jsem ho! Neuvěřitelné se stalo skutečností. Mám člověka se kterým žádný novinář nemluvil 50 let a který mi má určitě co říci. V hlavě se mi motaly všelijaké myšlenky a otázky a já si je rovnal v hlavě. Hlavně ho nyní nevyplašit a nerozčítit, nesmím na něj moc spěchat. Nesmí poznat, že vlastně o něm nic nevím a že jsem sem přijel jen tak na blind.

Mám člověka, který na konci války měl nějaké tajné posláni! Dostal letadlo s velkým doletem a taky velkou vzácnost na konci války - letecký petrolej a že se ho do čtyřmotorového letadla vejde. Dostat

palivo na konci války, kdy je většina leteckých eskader uzemněna, to vyžadovalo největší prioritu. Nemuselo se tu vůbec jednat o Hitlera, ale například o převoz tajných dokumentů nebo cenností. V hlavě jsem měl pěknou motanici a tak jsem vůbec nevnímal, že jsme prošli vstupní halou a vešli do útulně zařízeného obývacího pokoje. Dům byl uvnitř velice dobře zařízen, byl tady jasně patrný evropský styl. Byl tu příjemný chládek. Všude po stěnách byly postaveny knihovny, právě spousty knih tomu dodávaly trochu tajemný a romantický nádech. Z mého přemítání mě vyrušila otázka:

„Dáte si: brandy, whisky, gin?“

„Whisky, děkuji.“ To bylo to, co jsem potřeboval.

Nalil do těžkých broušených sklenic zlatavou tekutinu a já měl najednou pocit, že se mi to všechno jenom zdá. Ještě včera jsem neměl nic, jenom mlhavou naději, že pana Picka vůbec najdu a teď ho mám přímo před sebou a čekám, co mi řekne. Nejradši bych šel přímo k věci a začal se ptát, ale nesmím přerušit toto divadlo, dává si na čas. Je to bezesporu chytrý člověk, tolik knih, musí toho hodně znát, jestli je ovšem všechny přečetl. Ovšem, dělal tajemníka říšskému ministru zahraničí a to nemůže dělat jen tak někdo. Otázal jsem se ho:

„To jste všechny ty knihy přečetl?“

„Ano, některé vícekrát.“ Zadíval jsem se na něj pochybovačně.

„Ale ano můj milý, v mé profesi toho člověk musí hodně znát. Posadte se.“ A sám se uvelebil ve velkém koženém křesle, byli jsme od sebe vzdáleni asi dva metry a já si ho prohlížel trochu z profilu, neotočil se ke mně úplně čelem, asi byl zvyklý takhle sedat.

„Díky.“ Posadil jsem se.

„Byl jste tajemníkem Ribbentropa.“ Začal jsem.

„Ano a pamatujte si, že politiku vždy tvoří ti vzadu. Ministři jsou jenom loutky v šílené politické hře stran a vnitřních rozbrojů.“

„Dobrá, ale že by byl Ribbentrop loutka, to se mi nezdá.“

„Byla to chytrá loutka a byl absolutně oddán Vůdci.“

„Ano, je mi známo, že ministři a politici odcházejí a sekretáři a tajemníci zůstávají, někdy se dokonce zdá, že jsou všemocní.“ Zase se usmál.

„Někdy.“

„A to byl asi i váš případ pane Picku... Řekněte mi, litoval jste toho, že jste prohráli válku a že jste přišel o svou moc?“ Myslel jsem, že ho tím rozčílím, ale vzal to klidně.

„Ne, pracoval jsem dál na nových úkolech.“

„A svou moc jste neztratil.“ Rychle jsem dodal.

„Zacházíte příliš daleko...“

„Dobrá, zajímalo mě...“ Přešel jsem rovnou k věci. „...kam jste letěli 1.května z Freisingu?“

„Pryč.“

„Ano, to mi je jasné, letěli jste na západ, že je to tak?“ To jsem hádal, tato světová strana mi nejvíc připadala pravděpodobná.

„Ne na jih.“

„Na jih?“ Předstíral jsem, že mě to vlastně ani nezajímá na kterou světovou stranu letěli.

„Helmut Gellner mi psal, že vás viděl jak letíte na západ.“ Lhal jsem a on to asi moc dobře věděl, měl mě určitě dobře přečteného. Jenom se tak uculoval v tom svém ušáku a já nevěděl co říci, pak mi povídá:

„Helmut nemohl nic vidět, byla černá noc a ještě bylo zataženo.“

„Říká, píše tady, že slyšel jak odlétáte na západ.“ Zamotával jsem se ještě více.

„Nesmysl, letěli jsme rovnou na jih, měli jsme málo paliva a nemohli jsme si dovolit žádné klamavé manévry, museli jsme rychle stoupat, aby jsme se dostali přes Alpy.“

„A účel vaší cesty, byl na palubě Hitler ?“ Podíval jsem se mu do tváří. Žádné stopy vzrušení - kývnul. Opakoval jsem otázku:

„Opravdu tam byl ?“ Přeskakoval mi hlas vzrušením. To by byla největší senzace století! Odpověděl:

„Ano.“

„Ano ?! Ale kam jste s ním letěli? Na jih?“

„Do Egypta.“

„Do Egypta? Proč proboha zrovna tam?“

„Nezapomeňte, že Arabové byli do jisté míry našimi spojenci a my jsme potřebovali jenom dotankovat palivo, čekala nás ještě dlouhá cesta, no a za bakšiš si tam koupíte co chcete.“ Co si to tady vymýšlí, vodí mě za nos jak malého kluka a já mu to snad mám tohle všechno uvěřit.

„Jaká dlouhá cesta? Kam? Nevěřím vám!“

„To je váš problém.“

„A co důkazy?“ Vykřikl jsem.

„Myslíte, že jsme se cestou fotografovali? Dokonce arabskou posádku letiště jsme museli navždy umlčet, aby už nikdy nemohla podat žádné svědectví.“ Tak takhle to tedy bylo, měli to pěkně vymyšlené - nenechat žádné svědky. Akci provedli s typickým německým smyslem pro pořádek (bohužel už ne pro spravedlnost).

„Kam jste letěli dál?“ Zeptal jsem se nedočkavě.

„Do dnešního Somálska, dříve to byla italská kolonie. Přistáli jsme nedaleko Cadale, tam na nás čekala ponorka.“

„Ponorka? Jaká ponorka? Kdo prosím vás na konci války zorganizovat takovou akci? To by potřebovalo dlouhé plánování, perfektní organizaci, dokonalou souhru všech zainteresovaných lidí a je vám jasné, že si toto nemůžete vyzkoušet nanečisto! A už vůbec ne na konci války!“

„To jistě ne, byla to dohoda z dřívější.“

„Z dřívější? S kým? Kdo vám na tohle mohl přistoupit! To je nesmysl, nevěřím vám! Nikdo by s vámi neuzavřel takovou dohodu, když bylo jasné, že Německo bude poraženo. Byla to už jenom otázka času a viníci, nebo-li lidé kteří mohli za rozpoutání II.světové války, to jest Hitler, budou potrestáni!“ Tak a mám tě, celou dobu mi lžeš a myslíš si že ti to věřím. Pick však zůstal klidný, jakoby se zdálo, že takovou reakci očekával, seděl ve svém obrovském křesle a díval se na mně těma svýma očima, ve kterých i přes jeho stáří hrály plamínky jasného života.

„Přistoupili na to Američané a to v době, kdy válka ještě zdaleka nebyla rozhodnuta.“

„Američané? V jaké době a proč ?“

„Říká vám něco V2 nebo A4?“

„No to byla raketa odpalovaná na Anglii a později i na Belgii.“

„Ano, jedna z jejich variant byla odpalovaná z ponorky..... “

„Pokad' vím, tak to všechno bylo ve stádiu příprav nebo studií.“ Skočil jsem mu do řeči.

„Kdepak, od roku 1944 byla připravena k použití a to s chemickou nebo konvenční náloží. Ponorky typu XXI mohly dopravit až tři pouzdra s raketami k pobřeží Ameriky. Pouzdro bylo dlouhé asi třicet metrů a vážilo kolem pětiset tun. Návrh vypracoval a r e a l i z o v a l pan Lafarenz. Výroba probíhala v loděnicích Elbing. Už v roce 1942 byly v Peenemünde z ponorky odpalované prototypy těchto raket. Dokážete si představit, jaký poprask by to způsobilo ve Spojených státech, kolik mrtvých by bylo jednou ranou...“ Oči mu svítily jak se vžíval do své chorobné představy. „Celá města by byla zničena: New York, Washington, Boston a další. Amerika by byla otřesena a veřejnost by požadovala odstoupení země z války, nebo alespoň z bojů v Evropě.“

„Tomu nevěřím!“

„Vy možná ne, ale...“ Chtěl ještě něco říci, ale zase jsem mu skočil do řeči.

„Pokad' vím, akce ELSTER ponorky U1230 Gimpela a Coleponga skončila naprostým fiaskem. Jaké naváděcí zařízení jste chtěli do svých raket použít pane Picku, když už jste neměli v Americe žádného svého špióna?“

„Pletete si tu jednotlivé pojmy, akce ELSTER byla určena pro dvoustupňovou raketu A9/A10 s doletem 4500km jež nepřekročila rámeček studijních výpočtů, ale u V2 nebylo potřeba žádné naváděcí zařízení - místo dopadu se spočítalo z polohy ponorky a vzdálenosti od pobřeží, měli jsme kruhovou odchylku asi 1 míli. A to vaše bývalé státní představitele přesvědčilo.“ Stále jsem mu moc nedůvěřoval, ale řekl jsem :

„Dál?“

„Co dál? Američané nemohli z prestižních důvodů přistoupit na takovou dohodu, že by se stáhli z Evropy. Jednání tak uvázla na mrtvém bodě a teprve později jsme dosáhli kompromisu, který pro ně byl přijatelný. Totiž ten, že se zachrání Hitler a Braunová a Američané nedopustí, aby Německo vyplnili Rusové a aby nepadlo po válce do jejich rukou. Tenkrát jsme nemohli udělat více pro německý národ. Dohoda však byla realizována pouze z části, jak sám víte...“

„Ano, po válce bylo Německo rozděleno. A kdo z vaší strany vedl jednání?“

„Já.“

„Vy, a proč vy? To nemohl někdo z ministerstva zahraničí, který měl vyšší postavení - náměstek?“

„Ne, bylo to vedeno na obou stranách na úrovni tajemníků. To proto, kdyby to náhodou prosáklo, aby se od toho obě strany mohly distancovat. Vzpomeňte si na Hesse... Konzultovali jsme samozřejmě každou maličkost s Ribbentropem a s Hitlerem.“

„Ribbentrop o tom tedy věděl, proč to neřekl před Norimberským soudem, když stejně dostal provaz?“

„Byl to profesionál a ničím by si taky rozhodně nepomohl, takovou historku by mu nikdo nevěřil.“

„Kdo ještě věděl o této akci a jak se vůbec jmenovala?“

„Věděl to ještě Göring a pár lidí kteří už nežijí... a k vaší druhé otázce: akce neměla žádný název a ani žádné spisy.“

„Nebyla nikde vedená?“ Otázal jsem se s údivem „V žádném archívu?“

„Pochopitelně že ne.“

„Existuje vůbec nějaký důkaz?“

„Ano, máte ho přímo před sebou.“ Usmál se.

„Ne, to jsem nemyslel, mám na mysli film, fotografie, nějaká složka, muselo se přeci něco evidovat?“

„Ne.“

„Ne? Tak proč jste nechtěl konfrontaci s Gellnerem před policií, nic by vám nedosvědčily ani nedokázaly a já bych vypadal jako blbec! Nemohl byste nic ztratit?“

„To máte pravdu, ale jsem příliš starý a nemám rád kolem sebe rozruch, vedu tady spokojený a klidný život, mám kolem sebe plno dobrých lidí a i kdyby jste mi nic nedokázali, stejně by se tu začalo něco šuškat. Někdo by se v tom mohl zase začít šťourat, byla by z toho akorát zbytečná senzace, nic by z toho stejně nebylo a já bych měl po klidném životě. No a taky mi docela imponovala ta vaše neodbytnost a cílevědomost, se kterou jak se zdá, jdete za svým cílem. Proto jsem vás vzal dovnitř.“

„Vrátil jste se někdy po válce do Německa za rodinou, příbuznými?“

„Ne, jsem už úředně mrtvý. Zahynul jsem při bombardování v dubnu 1945, tak to bylo v dohodě.“

„Vy se vůbec netoužíte vrátit zpátky, alespoň na dovolenou?“

„Německo se hodně změnilo od dob co jsem tam byl naposled, už to není to co bývalo.“

„Stýská se vám tedy po starých časech. Litujete, že jste prohráli válku?“

„Staré časy jsou pryč, byla to skvělá myšlenka, ale diletantsky provedená...“

„Diletantem, kterého jste museli potají zachraňovat?!“

„Tak už to někdy v životě chodí.“

„Co si vůbec myslíte o Hitlerovi? Jaký na něj máte názor?“

„Byl to zajímavý člověk. Byl doslova posedlý myšlenkou Velkého Německa a proto byl ochoten obětovat cokoli. Všichni ho obdivovali když se mu dařilo a taky ho všichni odsoudili, když se mu dařit přestalo.“

„No dobře, dobře, co se tedy vlastně s ním stalo? Jak dlouho žil a jak dlouho žila Eva Braunová?“

„Hitler byl dopraven ponorkou do Spojených států. A poté potají dopraven do jednoho výzkumného ústavu spolu se svou manželkou, tam pak žili až do svojí smrti.“

„Měl Hitler nějaké děti? Kdy zemřel?“

„Hitler zemřel v roce 1972 a Eva dva roky po něm.“

„Měli nějaké děti?“ Pick se na mě podíval, ale v jeho pohledu nebylo možné nic vyčíst, jeho tvář se podobala kožené masce televizních hlasatelů, kteří právě sdělují, že přišlo o život tisíce lidí. Pak se zatvářil trochu překvapeně, přitom musel vědět, že se ho na to zeptám. Opakoval jsem proto znovu otázku:

„Měl Hitler nějaké děti?“

„Ano.“

„Ano? Byl přece už dost starý!“

„Chtěl je mít a Eva zase tak stará nebyla.“

„A měli kluka nebo holčičku?“

„Nejdříve se narodila holčička a rok po ní kluk. Oba živí a zdraví.“

„Proč jste dopustily, aby ti dva měli spolu děti, aby měl Hitler následovníka!“

„Pane Scotte, jste vůbec člověk?“ Otázal se Pick, kterého otázka očividně vyvedla z míry.

„Proč by proboha nemohli mít děti? A kromě toho, jim je měsíc po porodu vzali a dali do opatrování jiné rodině. Oba samozřejmě odděleně, každé z dětí šlo na jiný konec Spojených států. Souhlasily s tím oba rodiče, taky jim nic jiného nezbyvalo.“

„Víte...“ Povídám na vysvětlenou, proč mě tolik pobouřilo, že Hitler měl syna „...zarazilo mě na tom to, že tu vzniknul obrovský precedens do budoucna. Jestli se ti dva jednou dozvědí kdo byly jejich rodiče, co potom?“

„Nedozvědí se to, vím o tom akorát já a nyní i vy. Nikdo z lidí, kteří to věděli už nežijí, to vím bezpečně. A stráž která hlídala celý objekt, ve kterém Hitlerovi žili, neměla nejmenší tušení kdo, nebo co se tam skrývá.“

„Kdy se ty děti narodily a kolik jim je dnes roků?“

„Děvče se narodilo v roce 1951 a chlapec, jak už jsem říkal, rok po něm.“

„Aha a vídal je Hitler?“

„Ano, dvakrát mu bylo dovoleno, aby se spolu s Evou na ně podívali. Samozřejmě v naprosté diskrétnosti, aby se nenarušil nový život těch dvou. Vždycky jsme je přivezli v limuzíně s černými okny a oni se dívali, jak si hrají na hřišti. Byla to vždy srdcervoucí scéna, to mi věřte, ale tak zněla dohoda a museli jsme se jí držet. Akorát jednou, bylo to v roce 1960 jsme přijeli na nějaké sportovní hřiště, na kterém si hrál Tom, tak se totiž jmenuje jeho syn. Ukázal jsem jim, který to je a oni se pak na něj dívali dalekohledem. Najednou Hitler otevřel dveře, strčil totiž do zámku dveří kus hadru, takže auto nebylo dostatečně zajištěné, vyběhl ven a běžel k hřišti. Naštěstí tam byl plot a ochranka ho zatáhla zpátky do auta a jeli jsme rychle pryč.

Bylo to hrozné, řval jako pomínutý: že to není život, že se měli radši zastřelit, že by to bylo lepší. Už se mi je nepodařilo uklidnit, Hitler mi spílal, že jsem to všechno zavínil já. Proč jsem se prý pouštěl do takového vyjednávání. Řekl jsem mu, že tenkrát jsme neměli na vybranou a že tu dohodu sám schválil. On se na mne podíval s hroznou nenávistí v očích a pak se rozeřval, že měl dát Ameriku bombardovat, že by s ním jednali jinak. Vyčetl mi, že je to moje chyba, že jsem jejich agent a pak mi řekl že jsem Žid a že mě nenávidí.

Nemělo žádnou cenu se s ním hádat. Od toho dne naše vzájemné vztahy ochably a bavili jsme se jenom společensky - ze zdvořilosti.“ Co mi můj hostitel povídal mě zaujalo natolik, že jsem se ho zeptal dál:

„Všiml si toho někdo na tom hřišti?“

„Byl tam akorát správce, ale ten měl ještě týž den autonehodu... Nemohli jsme riskovat... chápejte.“

„No to snad nemyslíte vážně! Člověk, který třeba ani nic neviděl a vy ... Ještě mi řeknete, abych vás chápal!“

„No, mně to bylo celkem jedno, to vaši se tak rozhodli. Tohle vaše tajná služba uměla perfektně.“

„Vy jste ho zabili abyste měli jistotu?“

„Ano, ale těch mrtvých bylo daleko více a daleko významnějších než byl nějaký správce hřiště.“

„O jakých mrtvých tu mluvíte, kdo ještě musel zaplatit za to, že věděl o Hitlerovi?“

„Budete velmi překvapeni, byl to Kennedy.“

„Kennedy?!“ John Fitzgerald Kennedy?“ Ten člověk si ze mě dělá blázný. „To je nesmysl, proč bysme zabíjeli vlastního prezidenta? Kvůli Hitlerovi? To je směšné! Nezdá se vám to jako pohádka z laciného románu?“

Pick však nedbal na moje otázky a dál mluvil svým monotónním hlasem a mně vstávaly vlasy hrůzou, protože se tu otvírala ta největší americká tajemství, pro která ani neexistoval stupeň utajení.

„Roosevelt jako první přistoupil na dohodu a po něm každý prezident, až na Kennedyho. Ten, když mu to řekli, tak začal vyvádět, že ho podvedli, že to celou tu dobu před ním tajili a on to všechno zveřejní a se všemi si to po volbách vyřídí. Netušil ovšem, že tu narazil na velmi silnou skupinu, na velmi silnou lobby a jak to dopadlo víte sám.“

Najednou to všechno začalo do sebe zapadat, zdál se to být docela dobrý motiv pro zabití prezidenta. Všechny ty žvásty, že Oswald byl komunistickým agentem kterého si najal Chrusčov, aby se pomstil za prohranou Kubánskou krizi byly cílené dezinformace zpravodajských služeb Spojených států. Dostal jsem se tady na rozviklanou lávku a pode mnou se otevírala bezedná propast, do které už spadlo mnoho lidí daleko významnějších než jsem já. Podíval jsem se na Pickovu tvář, bylo na ní znát lehký úsměv, zřejmě se bavil nad tím, jak jsem zezelenal. Otázal jsem se ho:

„Je to všechno pravda?“ Kývnul a pak mi řekl:

„Nebojte se, vaši zametači už uklidili všechny stopy, zůstal jsem akorát já a teď vy...“ Zkoumavě si mně prohlížel, asi jako kudlanka svojí kořist, než se na ni vrhne. Rychle jsem se zeptal:

„Proč by zrovna vás nechávali naživu?“

„Nedáte si ještě sklenku?“

„Ne díky, už nebudu. Venku je hrozná horko a mohla by se mi motat hlava.“

„To je škoda, je šestnáct let stará a je vynikající.“

„Ano zajisté, ale povězte mi pane Picku, jak jste unikl z jejich sítí?“

„Jen velmi nešikovný rybář se chytí do svých sítí, nemyslíte?“ Pozvedl sklenku a jemně v ní smočil rty, na jeho tváři se objevil široký úsměv.

„Opravdu si nedáte? Ne?“ Ten jeho klid a jak se k tomu celkově stavěl mě velmi provokoval.

„Vy jste tedy za všechny ty vraždy zodpovědný?“ Vyhrkl jsem.

„Ale, ale ne tak zhurta pane novináři. Víte co by se stalo, kdyby se veřejnost dozvěděla že Hitler žije? Rusové by měli záminku ke své kampani. Veřejné mínění evropských států by se od nás odvrátilo.

Vlády našich spojenců o tom neměly nejmenší tušení. Nebudu přehánět když řeknu, že by to vyústilo k další světové válce, to by byla voda na ruskej válečnéj mlejn. Tak si laskavě spočítejte všechna pro a proti a pak někoho sud'te!“

„Vy jste ale neměli vůbec žádné právo takovou dohodu uzavírat! Hitler by spáchal sebevraždu, nebo by ho oběsili a byl by pokoj!“ Poslední slova jsem téměř křičel, ale Pick byl klidný a zdálo se, že ho nic nevyvede z míry, řekl:

„Zase nemáte pravdu, zapomínáte na V2, Hitler by ji byl schopen klidně použít i s její chemickou náloží. Zemřeli by desetitisíce lidí. To byste chtěl?“

„Dobrá tedy, tak proč jste nezabili Hitlera hned po válce?“

„Kdo by na tom měl prosím vás zájem, žil v naprostém utajení, nikdo o něm nevěděl.“ Pak se zamyslel a řekl:

„Byla to taková válečná trofej Američanů.“

„Gellner mi taky napsal o nějakých bednách, které nakládaly do letadla. Co bylo v těch bednách?“ Pick se nervózně zavrtěl a pak řekl:

„Nějaké dokumenty.“ Ale v jeho hlase bylo cítit napětí. Tak jsem se ho otázal:

„Jaké dokumenty?“

„Takové, které jsme nechtěli, aby padly do rukou Rusů.“

„Jistě, musely být pro vás velmi citlivé nemám pravdu?“

„Pro nás ne, pro Američany.“

„O co šlo?“

„Nějaké výkresy, plány...“

„Ano, ale čeho?“ Pomalu mi docházela trpělivost

„Nejsem inženýr, nezkoumal jsem to. Můžu vám říci akorát to, že bez nich byste nedostali takový technický náskok před Rusy.“

„Aha, takže tady nešlo o Hitlera, ale o technickou dokumentaci k tajným zbraním. Je to tak?“

„Možná.“

„Tedy výměnný obchod.“

„Byl to výměnný obchod, ale měli na něm zájem především vaši, tedy Američané. Já byl jen prostředník.“

„Samozřejmě. Víc mi o těch dokumentech neřeknete?“

„Neznám moc jejich obsah, staral jsem se o pohodlí těch dvou.“

„To musel být nevděčný úkol.“ Usmál jsem se.

„No, Hitler byl sice zhroucený z toho, že opouští Německo, ale na druhou stranu měl radost, že se jim podařilo upláchnout. Měl takovou představu, že bude spolu s Američany bojovat proti Rusům, ve kterých viděl své úhlavní nepřátele. Byl to fantasta a zvláště ke konci války uvažoval úplně nereálně, myslel si prostě, že mu všechno vyjde. Učinil spoustu tragických rozhodnutí, na kterých trval i v tom případě, kdy musel vědět, že to je špatné a chybné rozhodnutí. Například nařídil, aby Me262, tedy první proudová stíhačka, aby z ní byl, jak on říkal „bleskový bombardér“. Navýsost tragické rozhodnutí. Těch špatných rozhodnutí bylo samozřejmě více, táhlo se to s ním už od Stalingradu.“ Na chvíli se odmlčel, zakroužil se sklenicí, vzal ji proti světlu, smočil v ní rty a potom řekl:

„Báječná chuť.“ A dodal: „Opravdu si nedáte?“

„Ne, díky, jaký byl jeho další život? Nebo jejich další společný život?“

„Poměrně chudý, jak už jsem říkal, nesměli vycházet, žili tam jako v kleci. Dá se říci, že to byl takový lepší kriminál.“

„Ano...“ Namítnul jsem. „...pořád mluvíte: o *tom* nebo *tam*. Kde se nacházelo jeho poslední útočiště? Říkáte výzkumný ústav, ale kde to bylo?“

„To pro vás není důležité, ten objekt dávno neexistuje - nic tam nezbylo.“

„Kde jsou pohřbení, měli vůbec nějaký obřad?“

„Ne, když Hitler zemřel, vzali jsme jeho tělo a spálili ho. Popel jsme rozptýlili nad mořem. Žádný obřad. S Evou jsme udělali totéž. Všechny věci, které oni používali byly zničeny. Nic nezbylo.“

„Nic?“ zeptal jsem se nevěřicně „Vždycky něco zbude, nenechal jste si nějakou památku na ty dva?“

„Ne.“ Pak dodal: „Byl jsem rád, že to mám za sebou, že to všechno skončilo.“

„Jaké byly jeho poslední dny? Měl nějaké přání?“ Zamyslel se a pak řekl:

„Jeho poslední dny byly dosti zvláštní, blábolil všelijaké nesmysly, jako že bůh potrestá Ameriku a podobně. Přitom mu vaši poskytli azyl. Eva se ho pokoušela utišovat, měla ho opravdu ráda.

Vzpomínám si, že jeho poslední slova patřila dětem, říkal ať na ně dám pozor, nebo ať se jim nic nestane, už si přesně nevzpomínám.“

„Chtěl aby se dozvěděli kdo je jejich pravým otcem?“

„Ne, říkal, že to tak bude lepší. Chápal, že by s tím v životě měly problémy... Chtěl je ještě naposledy vidět, ale nebylo mu to umožněno, tak jsem mu natočil záběry jeho dětí: jak jdou do práce, jak jedou na výlet a tak dál. Eva se na to nemohla ani dívat, jak byla rozrušená. Taky mi z toho nebylo dobře, to mi věřte.“

„To chápu. A co dělají jeho děti dnes?“

„Chtěl byste je vidět?“ Nečekal jsem takovou otázku a abych se přiznal, úplně mě to vyvedlo z míry. Vidět však Hitlerovy děti, to by bylo něco. Řekl jsem proto:

„Kdyby to šlo, tak ano.“

„Samozřejmě že by to šlo. Musím vás však požádat o naprostou diskrétnost. Funguji v jejich životě jako takový sociální pracovník. Znají mě odmala. Budete vystupovat třeba jako bývalý kolega z práce, berete to?“

„Ano, samozřejmě můžete se spolehnout.“

Pan Pick mě ubytoval ve svém bytě nahoře v podkroví. Nutno říci, že jsem nemohl v noci přimhouřit oka a usnout se mi podařilo až k ránu. Hlavou se mi honily všelijaké myšlenky o tomto muži, o tom co mi řekl a o tom, co mě druhý den čeká. Říkal jsem si, jestli to je vůbec pravda, že zrovna já... Šéf tu práci mohl dát klidně někomu jinému a já bych tu dnes neležel a netočila by se mi z toho hlava. Znova jsem si probíral všechno co mi Pick řekl. Dávat do souvislosti vraždu Kennedyho s Hitlerem, to si přece nemohl vymyslet.

Jen nejnepravděpodobnější příběhy dokáže psát sám život. Přitom to znělo logicky: Kennedy byl liberální politik, báli se mu to říci, nebyli si jisti jeho reakcí - byl příliš mladý, vznětlivý a taky moc ambiciózní, moc si věřil a věřil v demokratičnost systému, který ho vynesl do čela státu. Postavil se jim proto na odpor, na odpor velmi silné skupině. Kdo byli její členové? Kolik měla lidí? Měla zastoupení v Kongresu? Kolik lidí o tom vědělo?

Pick říkal, že ti lidé už dnes nežijí, ti co věděli o Hitlerovi, nechal je všechny zabít? Kongresmany musel něčím vydírat, neřekl jim o Hitlerovi, přesto je potřeboval, aby nechali zabít prezidenta, musel mít na ně nějakou páku, něco, co by je přimělo aby prezidenta nechali zavraždit, ale co to bylo?

xxxxx

Hlavou se mi honili fantastické myšlenky a otázky. Musím se na to všechno zeptat Picka, jen on zná odpověď, nesmím ho však vyplašit, nesmím být netrpělivý. Ne, teď už nemůže couvnout, slíbil to a on, řekl bych sliby drží. Ráno... ráno ať už je to zatracené ráno, ta noc snad nikdy neskončí. Podíval jsem se na hodinky bylo půl druhé. Seiko, báječné hodinky, fosforové ručičky ženoucí se s naprostou samozřejmostí vpřed. Pohání je kinetická energie, stačí zatřást zápěstím a jsou natáhnuté. Fantastický nápad, ti Japonci jsou stejně machři, jsou jako ty ručičky - ženou se pořád dopředu. Kam až ten pokrok dojde...

Znovu se přede mnou vynořil Gellnerův dopis - náhoda. Kolik náhod hraje v našem životě roli a jak velkou? Kdyby ta jeho žena nekoupila noviny, tak by žádný dopis nenapsal a já bych byl dnes úplně někde jinde. Na dnešek jsme měli se ženou naplánováno divadlo, chudák, měla už koupené lístky. S kým jenom říkala, že tam půjde... jo s Janet, tou vychrtlou blondýnou, bude mě zase pomlouvat jak já ji znám .... Gellner, Gellner co to psal... že byl příslušníkem nějaké tajné eskadry Jg... ne Kg 200 ...psal, že zkoušeli americké a britské stroje....asi ty, co museli nouzově přistát. Musím se ho na to všechno zeptat, co to bylo za jednotku a na její účel...

Pak se mi podařilo usnout.

xxxxx

Probudil mě až zvonek, to mi můj hostitel dává najevo, že se podává snídaně. Vstal jsem, šel jsem se umýt, obléknul se a seběhl dolů. Vonělo to tu už čerstvým pečivem, pohlédl jsem na hodinky 7:20.

Pick si asi přivstal. Uviděl jsem ho, byl už oblečený do tmavě modrého obleku, pozdravil jsem:

„Dobré ráno.“

„Dobré, dobré, tak jak jste se vyspal?“

„Děkuji, celkem dobře.“ Zase ta otravná konverzace, musel jsem na ni ale přistoupit. Nejradši bych se ho začal hned vypyat.

„Máte nějaké kruhy pod očima pane Scotte.“ Koukl na mě udiveně.

„Ano, máte pravdu, přemýšlel jsem...“

„Ano? A k jakému jste došel závěru, smím-li se zeptat?“

„Zatím k žádnému. Budu se vás muset ještě na něco zeptat.“ To je ono, musím hrát rovnou na branku.

„Prosím, jen se ptejte, ale nejdřív se posaďte tady ke stolu, mám tu čerstvé housky. Vozí mi je rovnou z pekárny, nabídněte si.“

„Děkuji.“ Ještě se zeptal:

„Dáte si čaj nebo mléko?“

„Děkuji čaj.“

„Můžete mít čaj s mlékem.“ Usmál se.

„Ne, děkuji, jste laskav.“

„Prosím.“ A nalil mi plný hrnek voňavého čaje, pak řekl:

„Měl jste nějaké otázky.“

„Ano, především by mě zajímalo, kdo spáchal ten atentát?“ Zatvářil se jako by o žádném atentátu nevěděl, ale pak se usmál a řekl:

„Neznám jméno toho člověka.“

„Nemyslím, jak se jmenoval, ale kdo za ním stál?“

„Pouštíte se zde na velmi tenký led pane Scotte.“ Zase se usmál.

„Toho jsem si vědom.“

„Ano?“

„Ano! Věděl o tom někdo z kongresmanů?“

„Přirozeně, jinak bychom se nedostali ke kontaktům na určité lidi, kteří tu akci byli schopni provést.“

„Říkáte *my* a na jaké *lidi*? Odpověděl:

„Ze CIA.“

„CIA, to oni zavraždili prezidenta? Jak jste je k tomu přinutili?“

„Nikoho jsme nenutili, bylo to v zájmu bezpečnosti země, nezapomeňte, že Kennedy chtěl všechno zveřejnit. A nemusím vám říkat, jak by to dopadlo.“

„Aha, chtěli jste si prostě zachránit krk a krk vašeho *mandanta*.“

„Ani ne, ale Kennedy byl nejspíš příliš mladý a nebyl schopen pochopit pohnutky jeho předchůdců, kteří se zavázali k této dohodě.“

„Proč jste mu to nevysvětlili? Že Hitler chtěl bombardovat Ameriku chemickými zbraněmi.“

„Nestál o to, nepřipouštěl si to, prostě nám nevěřil, nevěděl jaká tehdy byla situace, myslím tím opravdový stav věcí. Neměl přístup k tajným materiálům.“

„A nebyla to nakonec vaše chyba pane Picku, že neměl ty tajné materiály dohody? Nechtěli jste ho jenom odstranit, protože se vám vzepřel? Už nechtěl tuto věc dál udržovat při životě! Mám na mysli...“

„Já vím co máte na mysli, Hitlera.“ Přerušil mě Pick. „Byla to jeho povinnost udržovat smlouvu jako jeho předchůdci...“

„Už neměl dál zájem plnit dohodu, ke které nebyl nijak vázán. Nechtěl už dál zatěžovat Ameriku takovou *smlouvou*. Že je to tak? Proto jste mu to neřekli a když to prasklo, tak jste se báli, že z toho bude skandál?“ Pick mlčel, jenom přežvykoval, díval se na ubrus a pak řekl:

„Bude nejvyšší čas vyjet.“

„Neodpověděl jste mi na otázku. Někdo z vašich lidí zklamal, někdo nedržel jazyk za zuby tak jak by měl, že je to tak? Jak to bylo?“ Pick byl úplně rudý, tak se mi ho přeci jenom podařilo rozčlít a jak se zdá, uhodil jsem hřebíček přímo na hlavičku. Pak vykřikl:

„Co vy o tom můžete vědět? Akorát tady hádáte a vytváříte nesmyslné teorie, vy novináři jste úplně zbedněný! Už jsem vám přeci jednou řekl, že On nechtěl dál ratifikovat dohodu, která zachránila spoustu nevinných lidí - Američanů! Chtěl to vyžvanit v Senátu při tajném zasedání a to by byl jenom krůček k tomu, aby se o tom dozvěděla veřejnost!“ Odmlčel se a pak dodal zase klidným hlasem:

„Už jsem vám přeci jednou řekl, co by se stalo, kdyby se ta věc dostala mezi lidi, stačil by pouze náznak a už by jely pověsti a vy novináři, byste měli zase o čem psát, takhle se to vyřešilo jednou provždy a je od toho pokoj. Chápete to? Žádný šťoural, který se zabýval případem JFK, nikoho nenapadlo spojovat atentát v Dallasu s Hitlerem. Mělo to prioritu nejvyššího utajení.“

„A jakou roli v tom hrál Oswald?“ Zeptal jsem se.

„Bílého koně, byla to nastrčená figurka. Vybrala ho CIA, vůbec neměl tušení o co tu jde.“

„Střílel tedy někdo jiný?“

„Samozřejmě stříleli vojáci, tedy vojenské oddělení CIA, ty zajistily střelce. Hlavně se mě neptejte, jak to s ním skončilo, s tím jsem neměl nic společného.“

„Odstranění nežádoucího svědka, že je to tak?“ Kývnul.

„Řekněte mi pane Picku, kolik lidí vlastně zemřelo kvůli té smlouvě, kvůli Hitlerovi. Podle toho co mi to tu říkáte to museli být hromady mrtvol?“ Opřel se o židli a jen tak lehce nadzvedl ramena jako že mu to je jedno a dodal:

„Rozhodně zemřelo míň lidí než po odpálení jediné rakety.“ Nato vstal mlčky od stolu, sklidil nádobí a odnesl ho do kuchyně. Pak se vrátil a řekl :

„Pojedeme?“

xxxxx

Nasedli jsme do starého Cadilacu a vyjeli ven z města. Za celou dobu jsme spolu nepromluvili slovo, až mě to bylo trapné, tak jsem se pokusil navázat přetrženou nit našeho rozhovoru:

„Kde vůbec bydlí Hitlerův syn.“

„Jmenuje se Tom Brown a bydlí v Lincolnu, jeho sestra se jmenuje Marry a ta zase žije v New Yorku a jak jsem říkal, nevědí o sobě. Mají každý své rodiny a svůj život...“ Pak dodal: „Je to tak lepší.“

„To bezpochyby, ale neuvažoval jste někdy, že jim odhalíte jejich pravou identitu?“

S hrůzou a s nechápavým obličejem se na mně podíval a pak zvolal:

„Vy jste se zbláznil, ne aby vás něco podobného napadlo! Varuji vás, zdržíme se jenom chvíli, ne abyste se ho na něco vypytał. Opakuji vám: Jste můj přítel, nebo kolega z práce a jedeme náhodou kolem. Je to jasné?!“

„Ano samozřejmě - promiňte.“

Potom pojedeme nazpátek, odvezu vás zpátky do Emporie a už vás nechci v životě vidět. OK?“

„Ano, jak chcete.“ Nedůvěřivě se na mě podíval.

„Všechno jsem vám už řekl, tak doufám, že si to necháte pro sebe. Mám pořád spoustu známých, kteří mi jsou velmi zavázáni a nebyl by problém .... jistě víte, co tím chci říci!“ Věděl jsem to, znova se přede mnou otevírala bezedná propast, ve které už skončilo mnoho lidí.

„Ano zajisté. Co byla Kg 200?“ Zeptal jsem se, abych odvedl rozhovor do jiné roviny.

„Byla to tajná jednotka Luftwaffe. Zkoušeli tajné zbraně, radarem naváděné pumy, Místeli, ale i ukořistěné letadla, Welingtony, Liberátory a prováděli také různé sabotážní akce za linií fronty a jiné podobné věci.“

„A Gellner tam byl mechanikem?“

„Asi ano. Když jsme tenkrát odlétali s tím Junkersem, tak kontroloval motory a další věci, jestli je všechno v pořádku.“

„Povězte mi, jak to tam tehdy bylo, proč jste ho nezabili? Poslal jste ho těsně před odletem do vesnice pro jídlo.“

„Víte, nebudete mi to asi věřit, ale bylo mi ho líto. O ničem nevěděl a tudíž nebyl nijak nebezpečný. Naše rodiny se znaly... matka byla kamarádka s Gellnerovou tetou.“

„Kdo tedy zabil ty dva mechaniky.“ Skočil jsem mu do řeči.

„Smitke, ten letěl s námi, byl to major SS.“

„Aha a kdy přijel Hitler na letiště, nebo tam už byl?“

„Přijeli těsně před odletem, auta nechali v lese. Nejdřív jsem ale poslal Gellnera do té vesnice. Smitke mi to vyčetl. Hitler se otázal o co tu jde, ale nějak jsem to zamluvil, že už budeme muset odlétat, nebo něco takového. Smitke křičel, že nechce žádné svědky na tuto akci a já jsem mu řekl, že svědky jsou všichni v Bamberku. Byl moc ambiciózní, ještě se postaral o obsluhu toho egyptského letiště a v Cadale jsem ho zastřelil pistolí, stejně jako on ty mechaniky, sám říkal že nechce žádné svědky...“

„Vy jste ho zabil?“

„Pochopitelně, moc toho věděl a Hitlerovi byl nepříjemný.“

„Jak tuto anabázi snášela Eva?“

„Byla velmi rozrušená, zvláště když její útěk provází tolik mrtvol.“ Pick se zasmál, ale byl to cynický smích člověka, který nemá žádný lidský cit a který se řídí pouze chladnokrevností a zvířecími pudy. Zeptal jsem se ho ještě:

„Co jste udělali s letadlem, Ju-290 je pořádné éro, nemohli jste ho jen tak zničit nebo zapálit.“

„To máte pravdu. Pilot s ním vzlétl a namířil si to nad moře, nastavil samodestrukční zařízení a vyskočil padákem na pláž. Letadlo vybuchlo asi tři kilometry od pobřeží a trosky spadly do moře. Tím se přetrhla veškerá stará pouta s Říší.“

„Kolik osob se tedy dostalo do ponorky?“

„Já, Hitler, Braunová, pilot a dva vojáci. O jednoho vojáka jsme přišli při přestřelce v Egyptě, naložili jsme jeho mrtvolu do letadla, zůstala tam s tím samodestrukčním zařízením...“

„A co se stalo s těmi vojáky.“

„To nevím, zeptejte se vašich, co s nimi udělali.“

„Není třeba, je mi to jasné.“ Pick se usmál tím svým „smíchem“, který mi už začal lézt na nervy.

„Jste velmi chápavý.“

„Pořád mi ale nejde do hlavy, proč jste Hitlera na konci války zachraňovali, když už bylo jasné, že V2 nemůže použít? Proč jste naplnily dohodu, proč jste ji neignorovaly?“

„To je dobrá otázka, je vidět, že vám to myslí. Byly pro to celkem dva důvody, ten první, že Hitler V2 mohl použít, dvě ponorky totiž operovaly až do konce války poblíž amerických břehů. A vaši ji po válce velmi intenzívně zkoušeli, takže tu pořád bylo to riziko útoku, to byl první důvod.“

A ten druhý byl, že smlouva se pochopitelně neplnila z nějakého čestného úmyslu, to je vám doufám jasné?“ Kývnul jsem a Pick pokračoval dál:

„Dokážete si představit, co by se stalo, kdyby Hitler padnul do rukou Rusů? Göring, Kaitl, Ribbentrop, ti všichni byli jeho suita, jeho sluhové, ale Hitler byl pro mnoho Němců bohem, nebo alespoň něco víc jak člověk. Dokážete si představit, že by ho měli soudit jako nějakého zločince? To bylo nepředstavitelné. Rusové ho chtěli vláčet po Rudém náměstí. Byl to závod s časem, kdo ho první dostane. Kdyby ho dostali Rusové, tak by si nárokovali celé Německo. To vaši nechtěli připustit a já jsem jim za to dodneška vděčný. A pak tu také byly pochopitelně ty plány, které cestovaly spolu s Hitlerem.“

„Bez nich měl Hitler jenom poloviční cenu, je to tak?“

„Přirozeně.“

„A tohle Kennedy nepochopil?“

„Nepochopil to. Neřekli jsme mu to schválně, nevěděli jsme totiž, jak na to bude reagovat, nebyli jsme si jím jisti. Čekali jsme, až se v úřadu trochu otrká a pozná, jak se dělá politika na té nejvyšší úrovni a až přijde čas, tak mu to opatrně řekneme. Reagoval naprosto neadekvátně...“

„Jaká byla jeho bezprostřední reakce? Byl jste u toho?“

„Ne, nebyl, ale co jsem slyšel, tak to byl takový malý hysterický záchvat... Říkal, nebo spíše křičel, že všichni, kdo jsou za to zodpovědní nechá postřílet. Řekli mu, že by musel nejdříve exhumovat Roosevelta. No a to ho rozčílilo ještě více. Začal jančit, že si to se všemi po volbách vyřídí. Bylo to trapné, navíc to mohl někdo zaslechnout, hulákal, že to prý uslyší celá Amerika a celý svět.“

„A tím si podepsal rozsudek smrti.“

„Ano, nemohli jsme dělat nic jiného. Tady nešlo jenom o naše životy, ale jak už jsem říkal, byl v ohrožení celý systém... Rusové by se vrátili zpátky na Kubu, rozeštvali by proti nám veřejné mínění. Co by následovalo potom, to vám nemusím vykládat, byla by to lavina neštěstí.“

„Ano, ale zabít prezidenta...“

„Já vím, byla to ale poslední možnost, jak vyřešit celou tuto záležitost jednou provždy.“

„To není jenom tak, zabít hlavu státu, kdo o tom rozhodl?“

„Naštěstí existuje tady v Americe takový výbor, jehož členové nejsou voleni žádným orgánem a ani žádnou komisí. Ten rozhoduje v takových otázkách...“

„To mě zajímá.“

„To věřím, ale to není předmětem našeho rozhovoru.“

„Dobrá, tak kolik má členů, to mi snad prozradíte. Ne?“

„Jak kdy, jejich počty se mění.“

„Jací jsou tam lidé?“

„Různí pane Scotte, nevyzvídejte pořád. Složení se pořád mění. Nikdo tam není natrvalo.“

„Promiňte, jsem novinář a je to moje práce, je tam ředitel CIA?“

„Někdy, záleží na osobnosti. Vůbec není podmínkou, aby tam byl ředitel, může tam být jeho náměstek....třeba.“

„A co lidé z vojensko - průmyslových kruhů?“

„Taky .... někdy, ale už se neptejte prosím.“

„Dobrá tedy. Zeptám se vás na jinou věc: opravdu jste si mysleli, že válku vyhraje?“

„Vy máte otázky! Samozřejmě, nebýt toho předčasného útoku na Rusko.“

„Ano, slyšel jsem také, že to měl být preventivní útok, že se Sovětský svaz chystal porušit pakt, který spolu uzavřeli Ribbentrop s Molotovem?“

„To máte pravdu, měli jsme takové náznaky. Stalin shromáždil na hranicích s Německem asi 40 000 tanků a tisíce letadel, ale naše tajná služba se domnívala, že na útok ještě není připraven, plán Barbarosa se měl posunout tak o dva roky. Ze začátku to všechno vypadalo perfektně, rusáci šli z jednoho kotle do druhého.“ Pick se zasnul a zaníceně hovořil dál. „Hitler byl na vrcholu moci, všichni mu gratulovali.... pak přišla ruská zima, ale i ta by se dala vydržet, kdyby Japonci na sebe nepřestali vázat ty sibiřské divize. To spojení bylo k ničemu, Japonci napadli Spojené státy a od té chvíle jsme vlastně válčili na dvou frontách. Možná něco jiného by bylo, kdyby byl útok veden již v květnu - padla by Moskva, alespoň nějaký úspěch...“

„Stejně si myslím, že by se z toho Rusové zmátořili.“ Povídám.

„Určitě, přestěhovali celý průmysl za Ural a tam jsme se za nimi hnát nemohli. Určitě ne, když bojujete na dvou frontách. Opakuji, bylo to nešťastné rozhodnutí, bylo potřeba čekat alespoň dva roky. Amerika měla obrovský průmyslový potenciál, který si Hitler nepřipouštěl, nikdy tam nebyl a neviděl to. Myslel si, že Amerika je daleko.“

„Musel přece vědět, jak dopadla první světová válka?“ Otázal jsem se.

„Ano, byl doslova nepoučitelný. Víte, všechno by se vyvíjelo jinak, kdyby tam byl rozumný člověk. Klidně diktátor, ale rozumný. Další tragédie byla ta jeho rasová politika, zášť proti židům. Vyhnal Einsteina a spoustu jiných vědců jen pro jejich původ, takový nesmysl, stačilo jen, aby jim umožnil pracovat, svobodně pracovat. Oni kašlali na politiku, chtěli jenom pracovat a bylo jim jedno, pro kterou stranu. Nemějte o nich bláhové představy... Stačilo apelovat na jejich národní cítění, na jejich národnost, jsem přesvědčen, že by mu zobali z ruky. Hitler taky neměl rád Slovany - taková blbost, mohl je alespoň využívat proti komunistům. Na Ukrajině vítali německé vojáky s kyticemi a on, nechal do nich střílet.... tak se nechová žádný vojevůdce! Udělal tolik chyb, tolik zbytečných chyb, měl si zajistit pořádně týl, to je základ. Stačilo, aby jim dal na Ukrajině nažrat a jakousi autonomii, mohl tam ustanovit přeci loutkovou vládu a oni by šli za ním třeba do pekla.

V Pobaltí tam rovněž zklamal všeobecné očekávání, nechal tam hromadně popravovat židy.... nechal německý národ utopit v krvi a to mu nikdy neodpustím.“

Viděl jsem na něm jak je rozrušený, zhluboka oddychoval a na čele mu vystupoval pot. Jeho vyprávění na mně zanechalo dojem, je to něco jiného než to co nás učily ve škole. Narodil jsem se dlouho po válce a abych se přiznal, ta doba mě nikdy nepřitahovala, pochopitelně že jsme se o tom učili na střední škole a leccos si stále pamatuji, ale najednou se mi spousta věcí ozřejmila a vyjasnila. Vždycky nám tvrdili, že válka byla předem prohraná a najednou se ukázalo, že tomu tak nemuselo být, že tu byla velká šance, že Německo vyhraje. Amerika se nechtěla do ničeho míchat a až útok na Pearl Harbor pohnul tuto velmoc proti Ose. Napadlo mě ještě se zeptat na atentáty na Hitlera. Odpověděl:

„Nikdy jsem s nimi nesouhlasil a byl jsem stoupencem těch nejtvrděších postupů...bohužel příliš pozdě jsem pochopil jejich oprávněnost. Oprávněnost zbavit se takového člověka. Nebudete mi možná věřit, ale když jsem se na konci války dozvěděl o koncentračních táborech a o zřudných činech gestapa a SS, tak jsem poprvé litoval příslušnosti k Německému národu. Člověk, který pracoval v týlu a nebo byl na frontě, neměl ani potuchy o takových věcech. Ani potuchy! Nikdy jsem nemohl pochopit, jak takový moderní národ, dědic Goetheho a Schillera může sáhnout k tak hrůzným....“ Hlas se mu začal

zadrhávat, ale pokračoval dál. „Něco jiného je ve válce, když vojáci postřílí a vypálí celou vesnici, tam je to možné odůvodnit stresem vojáků, kteří jsou vystaveni celodennímu nebezpečí a napětí, ale taková průmyslová likvidace národa, či etnika, toho se nedopouštěli ani Mongolové ve středověku.“ Na jeho tváři bylo možné vyčíst velké napětí a lítost, nevím jak se mohl v takovém stavu ještě věnovat řízení. Je vidět, že je to přece člověk z masa a kostí. Pomalu jsme se blížili k cíli naší cesty, zbývalo už jenom pár mil a mně zase bušilo srdce velkým vzrušením. Jak asi bude vypadat potomek člověka, který má na svědomí tolik utrpení? Bude mu podobný? Hitler byl do jisté míry zajímavý už svým vzhledem, jak tedy bude vypadat jeho syn a vůbec, co dělá a kde pracuje? Zeptal jsem se na to proto Picka:

„Kde pracuje Tom?“ Pick zjevně ožil, byl asi rád, že jsem zavedl rozhovor na poněkud jiné téma. Odpověděl:

„Dělá sekčního šéfa v jedné pojišťovně.“ Odpověděl teď už zcela normálním hlasem.

„Je mu podobný? Víte co tím myslím, Hitler byl už svým vzhledem rarita.“ Usmál se.

„Ne, budete se divit, je vysoký asi jako já, černý vlasy, moc mu podobný není, to ne. Marry je dost podobná své matce, možná je kulatější.“ Pak se mně zeptal:

„Těšíte se na něj?“

„Co prosím, jestli se na něj těším? To nevím....to ne, ale jsem na něj docela zvědavý, to přiznám.“ Nenapadlo mne že se takhle zeptá, usmíval se, asi byl pobaven mojí reakcí.

Zeptal jsem se ho:

„Myslíte, že bude doma?“

„Ano, večer jsem mu volal, ví že přijedeme.“

„Cože, vy jste mu volal?“

„Přirozeně, co jste čekal, říkal jsem vám že se známe. Myslel jste, že ho budeme pozorovat za plotem?“

„Ano, máte pravdu, zapomněl jsem. Promiňte, nějak mě to nemyslí“ Starostlivě se na mě podíval a zase se usmál, už byl zase v dobré náladě.

XXXXX

Blížili jsme se k cíli naší cesty, Lincoln byl vzdálen už jenom pár mil. Pick mě znova upozorňoval, abych mu nedával žádné otázky. To co budu chtít vědět, to mi prý zodpoví sám cestou zpět. Musel jsem to několikrát slíbit. Projížděli jsme předměstí Lincolnu, všude byly krásně upravené trávníky, domy zářily svěžímí a veselými fasádami. Museli jsme jet pomalu, poněvadž na ulicích si hrály děti a sem tam pobíhal pes. Tohle je typické americké město, je tu klid a bezpečí, vzorně sestříhané keře a čisto. Nic prostě nenasvědčovalo tomu, kdo by tu měl bydlet...

Najednou jsme zastavili, vzrušením jsem se nemohl ani pohnout. Pick mě naposledy napomenul a zkontroloval, pak se zeptal:

„Jste v pořádku?“

„Promiňte...“ Ani jsem to ze sebe nemohl vypravit

„Není vám špatně?“ Dobrá otázka.

„Ne, díky to přejde..... mám takovou trému, víte...“ Nevím jestli ho to uspokojilo, přeměřil si mě přísným pohledem, pak vylezl z auta a zavřel dveře. Mám to vzdát? Nevím jestli to unesu... Jak může být tak klidný? Vím, zná ho už léta, ale já bych si na tohle nikdy nezvykl. Vylezl jsem za ním, šlo to těžko, nohy mi po té jízdě zdřevněly.

„Nejsou doma.“ Křikl na mě ode dveří. Zaplat' pánbůh, třeba někam odjeli a na nás zapomněli, já bych se tak mohl vymluvit, že ho vlastně vidět ani nechci a že by to k ničemu nebylo a ještě bych se mohl nějak podřeknout. V tom na mně zavolal:

„Asi šli s dětmi na procházku, zapomněl jsem jim říct, kdy přesně přijedem.“

„Jim? On má děti?“ Zeptal jsem se.

„Přirozeně, co je na tom divného, má dva syny.“ To mi málem vyrazilo dech. To mi vůbec neřekl. Pick ke mně přišel a zeptal se:

„Co jste zase čekal? Že tu bude žít sám v nějakém doupěti jako čert?“ Ani nevím co jsem vlastně čekal. Má pochopitelně pravdu, ale takhle jsem si to vůbec nepředstavoval, je to úplně normální americké město. Musím mu připadat jako šílenec.

„Neřekl jste mi, že je ženatý.“

„A co je na tom divného?“

„Nic samozřejmě, jenom mě to trochu překvapilo.“

„No to vidím.“ Pick se rozhlížel kolem sebe, zašel se podívat za roh, jestli nejsou náhodou na zahradě. Měl jsem čas podívat se kolem sebe: úhledně střižený trávník, fialová fasáda, ve střeše dva vikýře, nová střecha, pěkný domek, ale dost podobný ostatním. Velká garáž, bude mít asi dvě auta, ale to není u takových lidí nic neobvyklého, pracuje jako vedoucí v pojišťovně. Jak asi vypadá? To se snad za chvíli dovím. Děti, Pick říkal, že má dva syny.... když se nad tím člověk zamyslí.... Pick na mně zavolal, abych šel k němu.

„Nechali otevřený zadní vchod a taky s těmi dětmi nemohli jít daleko, počkáme tu na ně. Sedneme si tady na lavičku.“ Pokusil jsem se o úsměv, Pick mě ale odhalil.

„Nechcete, skočím vám pro něco k pití? Mohli jsme koupit něco v motorestu, je tu kousek kiosku, znám to tu. Nechcete?“

„Ne, jen to ne, mohli by zrovna přijít.“

„Dobře, jak chcete.“

„Jak tu dlouho zůstaneme?“ V mém hlasu byla prosba.

„Vidím, že byste už nejradši jel zpátky.“ Zase se usmál.

„Nedivte se mi.“

„Nic nevydržíte, přecenil jsem vás!“ Najednou jsem uslyšel dětský smích, srdce se mi znovu rozbušilo, i Pick zpozorněl. Hlavu otočil směrem, odkud přicházela dvojice s dětmi a psem. Podíval jsem se na Picka.

„To nejsou oni, říkal jsem vám, že má dva syny a tohle jsou holčičky.“

„Ano, já vím.“ Zase si mě přejel přísným pohledem.

„Ne, že něco prozradíte!“ Zamračil se.

„Ne, nebojte se, nic neřeknu.“ Díval se skrz mne a usmíval se.

„Tohle jsou oni, říkal jsem vám, že nemůžou být daleko.“ Vstal a šel jim naproti. Chtěl jsem taky vstát, ale nohy mi vypověděly službu, jako bych byl ochrnutý. Pomohl jsem si proto rukama, konečně. Pak jsem ho zahlédl - statný padesátník, černé vlasy hladce holenou tvář. Ne, Hitlerovy se moc nepodobal, měl dobrých 185 centimetrů a tělo? Určitě chodí do posilovny, to je teď v módě.

Pozoroval jsem ho, se starým se znali už dlouho, on mu říkal strýčku a Pick zase Tome. Jeho žena byla mladší - o dost, typoval bych ji na sekretářku, ale lepší, byla to taková prsatá špinavá blondýna, ten melír ji moc nesluší, ale vkus, to „Tom“ má. Jejich děti? Takoví obyčejní caparti, běhali kolem a mně si moc nevěšili, ten menší držel v ruce parník a ten druhý nějakého panáka, už si přesně nevzpomínám.

„Dovolte, abych vám představil mého kolegu z práce, pan....“

„Harry Adams.“ Představil jsem se, ani nevím, proč jsem lhal. Pick byl s mým výkonem zřejmě spokojen, usmíval se. Stejně je to divný člověk, ví všechno a je úplně klidný, zřejmě spoléhá na „kvalitu“ své práce. Tom ke mně přistoupil a podal mi ruku, byla velká a teplá, stiskl jsem mu ji, usmál se na mně a představil se. Pak jsem podal ruku paní „Hitlerové“, i ona se představila.

„Půjdete na skleničku?“ Zeptala se. Pohlédl jsem na Picka, ale v jeho tváři jsem nic nevyčetl, nechával to na mně. Svačit s „Hitlerovými“, alias Brownovými se mi vůbec nechtělo, ale bylo trapné odmítnout.

„Ano, děkuji.“ Zase se usmála, byl to ale profesionální úsměv, připadala mě jako nějaká herečka nebo hlasatelka.

„Je vždycky trochu nesmělý v novém prostředí, vid' Harry?“ Podíval jsem se na Picka jak se směje od ucha k uchu, byl úplně spokojen. Byl asi zvyklý se pořád pohybovat mezi lží a pravdou.

„Ne, to ne, promiňte, nevím co to se mnou je, asi to horko...“

„Na zahradě je stín, uvidíte, bude se vám tam líbit, je to manželova práce.“ Chytila mě v podpaždí a vedla domem.

„Jen se nepřezouvejte, to byste tomu dal.“ Uvedla mě dál přes obývací pokoj až na zahradu, otočil jsem se dozadu, ti dva šli za mnou a o něčem se spolu horečně dohadovali..... Bože, oni se spolu baví o fotbalu.....

Ale zahrada byla fantastická, nevím jak se ty všechny kytky jmenovaly, moc jsem tu ženskou ani neposlouchal, v hlavě mi hučelo. Pořád jsem pokukoval po těch dvou, zvláště po „Tomovi,“ nezdál se mu být ani podobný. Připadá mi docela jako normální, tuctový Američan, i když takhle z profilu.... ne podobný mu není. Ti dva kluci někam zalezli, bylo je akorát slyšet. Andree, manželce Toma, jsem musel připadat jako úplný idiot nebo uchyl, pořád jsem pokukoval po jejím manželce a na její otázky jsem odpovídal asi zmatečně, pořád jsem se ptal: „Prosím“? Nebo: „Nerozuměl jsem vám.“ Nakonec to vzdala, zvedla se a řekla:

„Půjdu přinést koláč.“

„Ano, zajisté...“ Zvedl jsem se židle a přisedl k nim. Pohlédl jsem mu do tváře, usmál se a řekl:

„Žena šla určitě pro něco k jídlu. Že je to tak?“

„Ano máte pravdu.“ Odpověděl jsem.

„Řekněte pane Adamsi, pijete whisky, gin, vodku, anebo si dáte víno?“ Zase se usmál. Možná, že jsem mu křivdil, nevypadá na potomka masového vraha. Bůhví, co jsem vlastně čekal, asi jsem si představoval nějakou zrůdu, nějakého skřeta, který vraždí malé děti. Pick měl pravdu, asi jsem opravdu divnej.

„Dal bych si víno - červené, jestli mohu.“ Pokusil jsem se o úsměv.

„Samozřejmě červené, to rozdává život.“ Pohlédl jsem na Picka, zamračil se na mě, věděl moc dobře co se mi právě honí hlavou.

„Ano, říká se to...“ Vstal a nalil mi vrchovatou sklenici.

„Já vím...“ Povídá Tom „...je to sice proti společenským pravidlům, ale to nemusíte ochutnávat, je vynikající.“ Opravdu nelhal, víno mělo skvělou barvu a i chuťově bylo výborné. Zdá se, že před sebou mám znalce.

Přišla jeho žena, sedla si k nám a konverzace plynula nerušeně dál. Napadlo mě, co by asi dělala, kdyby zjistila, že si vzala Hitlerova potomka. Stačila by jedna věta a celé tohle kouzelné odpoledne by bylo v háji.

Dnes se musím usmívat nad tímto pomyšlením, jak by asi všichni z přítomných protáhli obličej. Pick by mě asi zastřelil, nebo by se to pokoušel uvést jako žert, těžko říct, jeho reakce by mě teda zajímala, ale nejvíc by mě zajímala reakce Toma. Ten by tomu nejdříve nechtěl věřit, ale potom by se zaručeně složil. Nechtělo se mi však rušit tento pěkný den, jenom jsem si lehce pohrával s touto myšlenkou. Je to typická americká rodina, konečně ze mně spadla ta tíha očekávání a napětí, které na mně bylo určitě znát. Řekl bych, že i jeho žena si na mě poopravila názor, náramně jsme si spolu rozuměli, fascinovalo mě to její víc než bujně poprsí, přes které měla jenom tričko. Pick si asi také všiml, že mám jinou náladu a usmíval se na celé kolo.

xxxxx

Seděli jsme u nich asi dvě hodiny, jejich děti okolo nás občas proběhly, ani jsem je nestačil zachytit pohledem. Pak jsem mrkl na Picka a on na mě. Pick vstal a řekl, že už budeme muset jet. Paní domu nám dala na cestu ještě koláč a my vyšli před dům. Tam jsme se začali loučit, když se to stalo: zezadu do mne vrazil ten malý a upadla mu na zem loď. Oba jsme se sehnuli, podám mu to, kouknu se mu do očí, chci se usmát, ale úsměv mi zmrzl na obličejí, najednou tam byl – Hitler.

Vidím to pořád před sebou .....ty jeho oči, oči, Hitlerovy oči. Celé to netrvalo víc jako tři sekundy, ale mě to připadalo jako věčnost, bylo mi mdlo, bylo to horší než se kouknout zubaté do tváře. Díval se na mně těma svýma očima a já nemohl ze sebe dostat ani hlásku. Usmál se a řekl: „Děkuju“ pak odběhl pryč a já tam stál a koukal za ním jak zaběhl se smíchem za roh. Potom se otočím na Picka, stál u auta a mával na mě klíčky. Rozloučil jsem se Brownovými, otevřel auto, svalil se na sedadlo a začal nahlas dýchat, abych se z toho dostal. Pick nastartoval, zamávali jsme na rozloučenou a jeli zpátky do Emporie. Po chvíli se mě zeptal:

„Nějaký problém?“

„Ano, ten malý, všiml jste si ho?“ Odpověděl s naprostým klidem:

„Jako by mu z oka vypadl, že jo?“

„Ano, roste vám tu velký problém, pane Picku.“

„Co s tím mám podle vás dělat?“ Zeptal se.

„Nedělejte, že nevíte co tím myslím. Ta podoba, je úplně stejný jako jeho děda! Toho si určitě někdo všimne.“

„Ale jděte, až ten kluk vyroste, tak nikoho nenapadne ho zpodobňovat ho z Hitlerem.“

„Ne, a co když si toho všimne on a začne pátrat po svých předcích, co potom?“

„To je zařízeno.“

„Opravdu?“

„Ano, má prokázány předky až do roku 1805, jsou to přistěhovalci pane Scotte.“ Pak se na mně podíval a řekl: „Změnit matriku byl ten nejmenší problém. To by zvládl skutečně každý.“

„Perfektně zajištěný servis.“ Podotkl jsem.

„Mysleli jsme na všechno, nebojte se, nic nezůstalo opomenuto. Měli jsme na to tolik času.... 60 let. Někdy se mi to zdá jako včera, některé vzpomínky jsou tak živé, tomu byste ani nevěřil.“

„Řekl jste mi spoustu neuvěřitelných věcí pane Picku, moc jsem vám abych se přiznal nevěřil. Znělo to logicky, to ano, věci do sebe zapadaly, ale definitivně mě přesvědčil až ten kluk.“ Pick se jenom tak usmíval, koukal do dálky a zdálo se že přemýšlí.

„Na co myslíte?“ Zeptal jsem se ho.

„Na všechny ty věci co byly....“

„Zdá se vám někdy o těch mrtvých?“ Myslel jsem, že ho tím urazím. Ta otázka mi, abych se přiznal, vyklouzla z úst, nechtěl jsem ho tím naštvat, i když možná bych si pak vyčítal, že jsem se ho na to nezeptal. Udiveně se na mně podíval a řekl:

„O mrtvých.... ne, proč taky? Ty jsou součástí každé velké akce, ať už stavíte pyramidy, panamský průplav nebo třeba dobýváte zlato. Víte, kolik nevinných, ale opravdu nevinných lidí zahynulo v Hirošimě, Drážďanech nebo při různých tajných operacích o kterých se nikde nedočtete a které jsou v zájmu míru a demokracie? Proč by se mi o nich mělo zdát? Jsou prostě nedílnou součástí toho všeho co nazýváme život. Ba co víc, jsou koření života, jeho všudypřítomným stínem. Proč by se mi o nich mělo zdát? Ne, to ne.“

Přemýšlel jsem, co je tohle za člověka, co říká je do jisté míry pravda, ale takový názor jsem ještě neslyšel. Ano, pohyboval jsem se v jiných, abych tak řekl „společenských kruzích“ a tam mít takový názor by byla sebevražda. Byl bych vyvržen úplně na okraj společnosti. Doufám, že moc lidí s takovým názorem po světě neběhá. Zeptal jsem se ho na to, nejdříve se usmál a pak odpověděl:

„Víte, pár jsem jich znal, někteří to dotáhli slušně vysoko to byste se divil.“ Pak dodal: „Tak to dnes chodí můj milý, co dnes, tak to chodilo vždycky. Vezměte si například Alexandra Velikého, co byl zač? Učíme se o něm v dějepise, nebo děti se o něm učí, že to byl vynikající vojevůdce, stratég, že vybudoval obrovskou říši a tak dál.... Víte kolik zabil ve skutečnosti nevinných lidí? Celé vesnice, celá města nechal vydrancovat a vypálit. Řekové ho mají za národního hrdinu. Byl to homosexuál a žádnou říši nevytvořil, všechno je to jenom mýtus, říše se rozpadla jen co zemřel.....směšné. Byla to stejná tyranie, jako fašismus! Všechno to jsou kecy, stokrát překroucená pravda a tohle cpou do našich dětí! Mohl bych vám vyjmenovat stovky takových lží, co se dneska učí v zájmu vytvoření národní identity. Musíte, pane Scotte, filtrovat velmi pečlivě informace, které vám vstupují do hlavy, než vám je začne filtrovat někdo jiný.“

Poslouchal jsem ho velmi pozorně, co říká je pravda. Žijeme v době globalizace, internetu, spousta informací se na nás odevšad valí, jak to ale filtrovat? Jak poznat, jaká informace je správná a jaká je podvrh? Člověk by se nejraději vypnul, zmizel by někam pryč..... svěřil jsem se mu se svými obavami. Řekl mi:

„Zásadně nevěřte ničemu, nikomu a nikdy, to je první věc. Čemu ale věřte, je nezdolná, nepopíratelná fakta: že v Rusku je prezidentem Putin, že Eifelova věž stojí v Paříži, že hlavní město Číny je Peking, tomu věřte! Vše, co je okolo, to může být i když to zní blbě „infikované“. Tam, ať už je to kdokoli,

tak tam už si někdo ohřívá svojí polívčičku. Nevinné zprávy, nicotné, nad kterými se nezastavíte, nebudete o nich přemýšlet, jsou součástí každé velké hry nebo většího komplotu. Člověk má schopnost analytického myšlení a to je podle mého jeho záhuba,. Začne si dávat věci dohromady, to zvířata neumí. Začalo to dávno: když jsme slezli ze stromů, člověk vzal do ruky kámen, po nějaké době zjistil, že když kámen po někom hodí, tak ho může zranit nebo i zabít a to i toho, na které ho si dříve netroufl. Pak přišel oštěp, luk a šípy .... rozumíte? Šlo to čím dál výš a dál a to ve všech oborech, nejenom ve vojenství. A tak je tady moderní civilizace. Vezměte si takové šváby, jsou tady stovky miliónů let, přežili všechno a přežijou i nás, tomu věřte. Já vím, řeknete si pitomý šváb, toho kdykoliv rozšlápnu, že je to tak? Usmál jsem se a kývnul na souhlas, pokračoval však dál:

„No vidíte a takhle šváb vůbec nemyslí, ale kdo vás nakonec sežere v rakvi? - Švábi, přežili všechny, i dinosaury.“

Pak se odmlčel, moc se mi ta jeho teorie se švábi nezamlouvala, ale s tím filtrování informací má do jisté míry pravdu. I já jsem toho trochu součástí, jak to říkal šéf: „Ať je v tom závěru otazník .... zpochybňující fakta ..... to maj lidi rádi.“

Je to tak, kdybych to tam tenkrát nedal, tak bych nespustil tu věc s Gellnerem, kdybych tenkrát napsal nějaký solidní článek o válce, nějaké „cancy“ tak by to toho bývalého mechanika vůbec nezaujalo a já bych zde nesesedl. Nic bych nevěděl o Kennedym, o všem co provázelo život a útěk Hitlera ve Státech, bože můj, vždyť ten Pick má pravdu i s těmi jeho švábi, je to tak jak řekl, jímala mě z toho hrůza. Že má dost příkrý názor na život - hodně toho prožil, má toho dost za sebou, koneckonců, kdyby takhle nepřemýšlel, tak by tu se mnou dnes nesesedl. Podíval jsem se na něho, usmíval se, jako kdyby věděl o čem přemýšlím a k jakým závěrům jsem došel. Je to velmi zvláštní člověk, bůhví jestli se takhle dělil s někým o své niterné pocity, dal bych krk za to, že ne. Je skoupý na slovo, nikdy nezačne rozhovor, vždy musí ten druhý. Myslel jsem dokonce, že jsem mu padnul do oka, kdoví co z něj ještě dostanu. Přistihl jsem se, že jsem ho začal obdivovat a to se člověku přičí, určitě se přičí obdivovat vraha. Když ale někdy posloucháte zanícené vyprávění historiků líčící skvělou vládu Caesara nebo právě Alexandra Makedonského.... Srovnávat Hitlera s Caesarem je určitě kacířské, ale ti dva do jisté míry měli mnoho společného. Já vím, i pro mě je nezvyklé takto přemýšlet, ale donutil mě k tomu právě Pick svým vyprávěním. Co já vím, třeba na něj časem zapomenu, zmizí mi z paměti a já pak zase začnu uvažovat jako „normální“ člověk. Možná ale, že mě to poznamená na celý život...

XXXXX

Jeli jsme dál přímo do Emporie a já přemýšlel o setkání s „Hitlerovými“, napadaly mne různé myšlenky, například: reakce jejich sousedů na skandální odhalení, reakce veřejnosti, spustilo by to skutečně lavinu jak říkal Pick, která by skončila válkou? Ve všem měl zatím pravdu, ale tohle přehání. Určitě by to ale s lidmi pěkně zahýbalo. A co kdybych já tuto věc pustil do oběhu, až do téhle chvíle jsem na to nepomyslel, Pickovi jsem dal sice své slovo, ... ale ta sláva, mohl bych se tak proslavit jako žádný jiný novinář přede mnou. Řekl bych, že hlavy by padaly i na těch nejvyšších místech i po šedesáti letech. Představa té slávy a těch peněz byla lákavá. Devět z deseti novinářů by tu věc rozjelo, ale já..... nevím jestli bych to všechno unesl, to za první, a za druhé, by jedna rodina měla kvůli mě zkažený život a za třetí, na Ameriku by se každý díval když to řeknu slušně, skrz prsty. Hodně dlouho bychom se z toho vzpamatovávali. A můj nicotný úspěch? Peníze, které bych z toho měl, bych si stejně v klidu neužil. Musel bych se odstěhovat tam, kde by mě neznali, jestli takové místo existuje. Musím se na to ještě jednou zeptat Picka, ale nějak opatrně, aby mu nedošlo, co se mi honí v hlavě.

„Myslíte, že se na to skutečně nikdy nepřijde, třeba nějaké dokumenty vyplavou na povrch.... za dvacet let?“

„Žádné dokumenty neexistují, myslíte si snad, že jsme fakturovali každý jeho oběd? Nebo boty, že jsou zanesené v nějaké účetní knize? Vy mě tedy překvapujete! Každý stát, každý! Anebo politická strana, má tajné příjmy tzv. černá konta, nebo tajná konta a z toho se financují různé věci, ví o tom třeba jen pár lidí z vlády.... takové věci se prostě dějí. Vám, jako novináři to snad nemusím vysvětlovat, někdy se na to přijde, ale ve většině případů nikoliv. Ti lidé co taková konta zakládají, znají moc dobře

postupy kontrolních orgánů, nezřídka jsou a nebo byli jejich členy a znají různé kličky a skulinky v zákonech. Koneckonců to jsou přeci oni, kdo takové zákony navrhnou. Vezměte zase jeden příklad: jak se financovala ve Střední Americe armáda kontras, nebo-li protilevicová komanda? Z drog, prodeje zbraní, prostituce, prostě organizovaný zločin. Pro Ameriku a hlavně CIA a FBI, které nad tím vším měli patronát, to bylo výhodnější, než další komunistická vláda na americkém kontinentu, je to hrozné, ale je to tak. Nemusím vám doufám vykládat, kolik nevinných lidí zemřelo při této organizované občanské válce. Ale vraťme se k vaší otázce, pane Scotte, na to se prostě přijít nemůže, jsou vyloučeny všechny možné eventuality.“ Pak se zamyslel a povídá:

„Vlastně kromě jediné a to, že to jeden všetečný novinář nezveřejní!“ A podíval se na mne, možná, že už mu došlo na čem přemýšlím.

„Ne to ne, určitě ne, co bych z toho měl?“

„Slávu, peníze a posléze i smrt, to mi můžete věřit. Autohavárie, výbuch plynu, těch možností je více. Nebo prostě zmizíte a já vás zaživa stáhnou z kůže!“

„Myslíte si opravdu, že by to mohlo vyvolat ozbrojený konflikt i po tolika letech?“ Zeptal jsem se, abych rozhovor převedl na poněkud jiné téma.

„A co myslíte vy?“ Houkl udiveně a dodal:

„Přeci prezidentem je nyní Bush a jeho táta, který se aktivně zúčastnil II. světové války o tom taky věděl. Ti lidé ještě pořád žijí a zastávají významné posty, cítila by se tím podvedena celá generace. A to mluvím jenom o lidech u nás v Americe, představte si situaci v Rusku.... Amerika by byla automaticky označena za zem odpornejch lhářů, gaunerů a bůhví čeho ještě. Dokážete si představit jaká kampaň by se tím proti téhle zemi spustila? Přestaly by se kupovat americké, veškeré americké výrobky, krach na burze, probíhaly by demonstrace před ambasádami, kolik zemí by s námi přerušilo diplomatické styky. Pro vás, pro mladé, nemá Hitler moc velký význam, ale pro moji generaci, pro generaci vašich otců je Hitler zosobnění veškerého zla. Bylo by to plivnutí miliónům lidí do tváře a to nemluvím o lidech, kteří ve jménu svobody a demokracie položily svůj život. Bylo by to totální zneuctění veškerých demokratických ideálů, pro které šli lidé bojovat do Evropy proti Hitlerovi. Já vám říkám, že by to spustilo hroznou lavinu, která by určitě způsobila válku. Těch scénářů, jak by se to mohlo vyvíjet, je pochopitelně více.“

„Asi máte pravdu.“ Přerušil jsem ho. „Jenom mě překvapuje jak mluvíte o Hitlerovi, řekl jste, že je pro vás zosobněním veškerého zla. Proč jste tedy celou tu akci podnikal?“

„Hitler je pro mně špatný člověk, nejsem voják, ale ani mně se nelíbilo jak vedl válku. Už jsem vám přece řekl, že jsme nevěděli o koncentračních táborech, o hromadných popravách a mučení vězňů. Ale řeknu vám na rovinu, i kdybych o tom věděl, tak bych jednal stejně - Hitler nemohl padnout do rukou Rusů nebo spojenců, to bylo nemyšlitelné. Vaši, když s námi uzavírali dohodu, nebo spíše úmluvu, protože to nemělo žádný psaný formát, byla to úmluva, takže když vaši s námi tu úmluvu uzavírali, už dopředu počítali, že ji poruší. To jsem se dozvěděl ale až po válce. Ale neporušili ji z toho důvodu, že kdyby Hitler padnul do rukou spojenců, tak by to bylo totální zničení Německa.... protože Hitler byl pro mnoho lidí bohem, nesmrtelným, nezranitelným, vezměte si jenom, kolik na něj bylo spácháno atentátů, všechny však byly neúspěšné. Hitler vládl v Německu od roku 1933 a od té doby si kolem své osoby budoval takovou auru, auru neohroženosti, geniality a najednou by ho měli soudit jako nějakého zloděje ... Proto jsem tu akci podnikl, nechtěl jsem dopustit zničení Německa.“

„Jste tedy vlastně vlastenec.“ Řekl jsem to trochu ironicky, on však na to nereagoval.

„Rusové měli v plánu unést Hitlera živého. Ten člověk představoval největší válečnou trofej v historii válek, jakou si lze vůbec představit, i Angličané měli podobný plán. Kdo měl Hitlera, tomu patřilo i Německo.“

Kdyby ho chytili Angličané, tak by si ho odsoudili pěkně doma a nekonal by se žádný Norimberský proces. Nezajímali by se o dění v Evropě, o její další poválečné fungování a rozvoj. Stáhli by se sami do sebe a křičeli by: vidíte, Hitler nás napadl a mi jsme ho dostali a nikdo nám nemusel pomáhat a už by je nezajímalo co se děje v Německu. Kdyby ho zase dostali Rusové, tak by si nárokovali celé nebo většinu Německa, vede je k tomu přirozená imperiální touha rozpínat se. Nevadí jim, že kam šlápnou, tam sto let neroste tráva, to jim nevadí, chtějí být na mapě co největší. Nezajímají se také o to, zda ten

dotyčný národ s tím souhlasí nebo ne a když se někdo z nich vzbouří tak to okamžitě označí za vzpouru nebo kontrarevoluci podporovanou Západem a s viníky tvrdě zatočí. Nenechají si od nikoho do toho mluvit, řeknou: „To je vnitřní záležitost Ruska.“ a nebo mlčí a dělají že neslyší. Jak vám říkám, kdyby je dostali Rusové, tak by oba napíchni na Rudém náměstí na kůl, tomu se muselo zabránit. Když ale Hitler chybí, tak se musí odsoudit někdo jiný, proto zasedal Mezinárodní soudní tribunál. Sháněli se viníci, v Německu byl tehdy velký chaos. Hlavně se museli zastavit Rusové, byli od Stalingradu pěkně rozjetí a bůhví, kam by až jeli. Určitě by demarkační linii která dělila obě strany překročili, nebo nerespektovali, protože oni nerespektovali žádnou dohodu kterou kdy uzavřeli, to si pamatujte! Tahle akce, kterou jsme provedli byla tím nejlepším kompromisem a nejlepším řešením, které šlo v dané chvíli udělat.“

„Jak dlouho jste tuto akci plánovali? Museli jste dopředu počítat s letadlem, palivem, výstrojí a s mnoha dalšími body. Jenom sestavit itinerář tohoto letu muselo být náročné. Jak jste například zajistili to egyptské letiště?“

„Já vám rozumím. S letadlem nebyl problém, byl to normální dopravák bez jakýchkoliv úprav, bylo tam ale dost technických detailů, které jsme museli vyřešit, jako třeba protipískové filtry a mnoho dalšího, ale to jsem já na starosti neměl. Egyptské letiště jsme zajistili snadno - úplatkem, v arabském světě je možné všechno, pokud ovšem máte patřičně vysoký bakšiš. Měli jsme tam jednoho agenta a ten podplatil velitele letiště, ten pak zařídil, aby stráže ten den měli volno, zůstali tam jenom mechanici a on - měl dostat zálohu. Dostal ji, Smitke do něj vysypal půlku svého zásobníku, měli jsme pro tento účel anglické samopaly.... Bylo to naplánováno do nejmenšího detailu.“

„Takže tady opět zvítězil ten pověstný německý smysl pro pořádek a perfektní organizaci?“

„Přesně tak.“ Usmál se, zdálo se že má dobrou náladu a chystá se mi ještě něco povědět. Pak mi ovšem řekl něco, co mi málem vyrazilo dech a mohlo mít dalekosáhlé důsledky:

„Ale Američané zvorali co mohli, když jsme dopluli do států, byl Hitler spolu s Evou převážen kvůli větší bezpečnosti vlakem ve speciálním vagóně. Jezdili jsme vždycky v noci a přes den jsme stáli na nádraží. Tenkrát zabezpečení železnic nebylo na takové úrovni jako dnes. Stalo se to jednoho dne, když se celá souprava musela přesunout na jinou kolej. Jenže strojvedoucí dostal špatný pokyn, bylo to jenom nedorozumění, on ani nevěděl co, nebo spíše koho veze. Místo aby se soupravou odjel na jinou kolej, tak se vydal na cestu podle dalšího itineráře. Jenže ho to hodilo na jinou trať a ta ke všemu byla ve výstavbě, normálně na ní dělali dělníci. Dokážete si představit úžas v očích mexických dělníků, když před nimi prohučí vlak asi sedmdesátkou a sjede ze svahu do jejich ubikací. Strojvůdce těžce raněný, Eva měla zlomenou nohu, oba vevnitř byli pěkně potlučení. Dělníci sice přivolali pomoc, na cestě už taky bylo speciální komando, ale začali otevírat vagóny a hledat, jestli v nich někdo není. Naneštěstí tu výhybku přehodili nazpátek, tak to komando jelo úplně jinam.... pak se museli zase vracet. Mexičani už taky začali otevírat ten vagón s Hitlerem, naštěstí byl ale speciálně zajištěn to bylo na celé této věci jediná klika, jinak nevím jak by to dopadlo. Samozřejmě že se o celou věc začala zajímat policie a co bylo horší i novináři. Byl z toho hrozný průser, dokážete si představit, kdyby ten Hitlerův vagón najel na skálu - rozlousknul by se jako oříšek a ven by vyletěly dvě nejhledanější osoby na této planetě a to ještě na místě vzdálené tisíce mil od jejich předpokládaného úkrytu. To by se neututlalo....“

„Z toho mělo určitě plno lidí horkou hlavu.“ Dodal jsem a musel jsem se smát, ale Pick zůstal nadále vážný a pokračoval:

„Tenkrát to k smíchu moc nebylo. Hitler řval jako pominutý, nadával každému Američanovi který se před nim objevil a řvát, to on dovedl.“

„Jak jste ten vagón odtamtud dostali?“

„Celou oblast hermeticky uzavřela armáda, vyslali jsme hlášku, že se tady převážely nebezpečné hořlaviny. V noci oba přestoupili do jiného vlaku, Eva byla ošetřena a oba byli odvezeni na místo jejich trvalého pobytu. Hitler si myslel, že tam bude jenom dočasně, že dostanou oba plastickou operaci a budou žít někde v klidu v ústraní.“

„To se ale mylili.“ Dodal jsem.

„Ano, bylo to od něho naivní myslet si, že ho vaši jen tak pustí a on si bude dělat co chce.“

„Co tedy bylo v té dohodě, nebo úmluvě, musel tam být přece specifikován další způsob nebo podmínky pobytu?“

„Nebyl. Vše se mělo řídit danou konkrétní situací. Vaši sice udělali spoustu chyb během jeho pobytu, ale tak hloupí zase nebyli.“

„A co se stalo s těmi mexickými dělníky? Předpokládám, že zahynuli při nějakém železničním neštěstí.“ Pick se na mě udiveně podíval

„Co by se s nimi stalo? Nic. Jejich, abych tak řekl životní štěstí bylo, že se jim nepodařilo otevřít ten vagón. Slyšeli tam prý nějaký šramot, tak se pokusili zjistit jestli není někdo uvnitř.... Našli jsme na zámcích vagónů stopy jak se je pokoušeli vypáčit. Zaplať pánbůh, že se jim to nepodařilo. Z policejních záznamů výslechů těch dělníků jsme vyčetli, že tam bylo slyšet sténání zraněné ženy, je to zajímavé, protože vagón byl zvukotěsný, asi se při tom pádu porušily některé spoje.“

„Hitler tam s Evou cestoval sám?“ Zeptal jsem se.

„Ne, byly tam s nimi vždy dva vojáci, protože vagón měl druhé dveře, které se otvíraly pouze zevnitř a přes ty se nedostali.“

„Nějaké další mimořádné události se už během jejich pobytu nestaly? Velmi mě to téma zajímalo, už proto, abych si mohl ověřit Pickovo svědectví i z jiného zdroje. Odpověděl však, že kromě této události se už nic vážného nestalo.“

„Ještě jste mi nepověděl, jaké bylo cestování ponorkou?“

„Nedovedete si vůbec představit, jaký mají, nebo jaký měli ponorkoví námořníci těžký život. Celý týdný jsou zavřený ve smradu a vlhku na pár metrech čtverečních. Žádné soukromí tam neexistuje. Je tam nepředstavitelně málo místa, všichni se těší až vypustí torpédo, protože se jim zvětší ložnice, tam se totiž abyste tomu rozuměl, spí přímo na torpédech. My jsme na tom byli ještě dobře. Z posádky tam byla polovina mužů a taky tam nebyly žádný torpéda, ale stejně to byla hrůza, těch pár měsíců v tak malém prostoru.“

„Jak na Hitlera reagovali námořníci?“

„Nevraživě, moc si ho ale nevšímalí, byl taky od nich izolovaný, na můstek nesměl, nepřišel s nimi moc do styku.“

Zeptal jsem se ho ještě, jakou měl funkci, nebo co oficiálně dělal po válce v Americe. Odpověděl mi:

„Nějaký měsíc jsem pracoval přímo u Hitlera, asistoval jsem u jeho výslechů, byl to zpravodajsky velmi vděčný zdroj. Když ho vytěžili, tak jsem jako odměnu za spolupráci dostal místo na ministerstvu zahraničí, jako specialista na Rusko. Měl jsem k tomu dobré předpoklady, byl jsem totiž u toho, když Molotov s Ribbentropem podepisovali pakt o neútočení. Ale ani poté má „spolupráce“ s Hitlerem nekončila, často jsem se s ním stýkal, byl jsem jakýsi jeho tajemník.“

„Jaká byla vaše konkrétní práce na ministerstvu?“

„Pracoval jsem tam nejdřív jako analytik a poté jako poradce. Ale moje hlavní pracovní náplň bylo zabránit únikům informací, týkající se Hitlerova pobytu. Shromáždil jsem okolo sebe tým schopných mužů, kteří zajišťovali nežádoucí svědky....“

„To zní zajímavě: „tým schopných mužů“ spíše jste chtěl říci všeho schopných mužů.“

„Ale pane Scotte, už zase začínáte? Vysvětlil jsem vám snad naprosto jasně, že se to nesměl nikdo dozvědět, nikdo! Rozumíte?“

„Ano, já vím, jenom mi nejde do hlavy s jakou lehkostí to říkáte.“

„Říkám to tak jak to říkám, jestli vám jde jenom o tu formulaci...“

„Ne, ne..“ Přerušil jsem ho. „...řekněte mi, jak se takoví lidé vybírají na takovou práci?“

„Jedná se většinou o mladé ambiciózní lidi, nezatížené vlastní minulostí. Jsou najímáni různě: Z vojenských škol, dětských domovů - od malička jsou cvičeni pro různé situace a pro různé akce. Jsou tam pochopitelně i lidé, kteří porušili zákon a toto je pro ně nová identita a způsob nového života.“

„Takže ve Vašem komandu pane Picku pracovali i zločinci?“

„Za prvé bych to nenazýval komando a za druhé, těch „zločinců“ jak vy říkáte tam bylo minimum.“

„Dobře, ale řekl jste, že tam jsou děti z dětských domovů. Jak to? Kdo dal svolení, aby ty děti byly takhle adoptovány?“

„Jsou to vládní dětské domovy, jsou tam vychováváni odborníci na různou problematiku. Vyrastou z nich ti nejlepší experti ve svém oboru: počítačové mágové, šifranti, potápěči ale i tlumočníci....“ Skočil jsem mu do řeči:

„Zabijáci, zametači, že je to tak?!“ Vůbec na to nereagoval a pokračoval dál:

„Dostat takové lidi vyžaduje velkou prioritu, tady vám známí moc nepomůžou, ale já měl tu čest s několika těmito odborníky spolupracovat. Jsou to skvělí lidé, absolutně oddáni své vlasti a svým povinnostem. Nikdy se neptají: proč? Prostě jednají. Jistě, já vím, můžete namítnout, že mají pěkně vypraný mozek, to nepopírám, ale své povinnosti zvládají zcela bezchybně. Mnohokrát jsem byl přímo závislý na jejich práci a nikdy jsem nebyl zklamaný.“

„To, co mi tu říkáte je hrozné! Chcete tím snad naznačit, že Amerika vychovává takové lidi, nebo spíše roboty?“

„Proč se zase divíte, jsou to přeci odborníci a země takové lidi potřebuje.“

„Jste si tím jist?“

Samozřejmě, nejsou to jenom zabijáci, jak říkáte vy, ale také lidé, kteří tahají tuto ekonomiku a vývoj dál dopředu.“

„Člověk, který zastřelil Kennedyho z nich samozřejmě také pocházel, že ano?“

„To nevím, to měl na starosti někdo jiný.“

„Já vím CIA, co mi tu ovšem říkáte je hrozné a bude přeci jenom lepší, když to zůstane jenom mezi námi, hodně lidem by se z toho mohl zvednout žaludek.“ Jenom se usmál a povídá:

„Jsem rád, že si rozumíme.“

„Bude to lepší i z toho důvodu, že kdoví, co by ještě vyplulo na povrch.“ Zase se usmál a pokýval souhlasně hlavou, potom povídá:

„Za chvíli už budeme doma pane Scotte.“ Rozhlídnul jsem se kolem, venku byla tma, byl jsem unavený a těšil jsem se, až si vlezu do postele.

Domluvil jsem se s Pickem, aby mě hodil před hotel, že půjdu rovnou spát. Před námi byl ale stále ještě kus cesty a proto jsem se Picka ještě zeptal:

„Co myslíte že by se dělo, kdyby Hitler dal rozkaz, aby se na Ameriku zaútočilo těmi chemickými zbraněmi?“

„To lze jenom ztěžko odhadovat. Tu samou otázku si kladlo mnoho lidí před vámi. Jedno je ale jisté, byl by to šok, veřejnost by se pravděpodobně rozdělila na dva tábory: první by požadoval stáhnutí americké pomoci z Evropy a druhý naopak zničení Německa a provedení odvetného úderu podobnými zbraněmi. To je asi tolik, co se týká americké veřejnosti. Nás ale především zajímala reakce armády. Co jsem po válce mluvil s lidmi, kteří zastávali významné posty, tak ti byli za jedno: byl by učiněn zdrcující protiúder, zřejmě by to ještě více urychlilo vývoj atomové zbraně. Bůhví, kde by byla poprvé použita, jestli by skutečně zahynulo hodně lidí v amerických městech, tak není pochyb o tom, že by ji Američané, použili v Evropě, to znamená: Berlín, Norimberk, Mnichov nebo Drážďany.

V roce 1944 byly podnikány velké nálety na německá města, ale my skoro nic nevěděli o projektu Manhattan, nevěděli jsme, jak jsou Američané s vývojem atomové bomby daleko. Předpokládali jsme také případný protiútok chemickými zbraněmi z Anglie a Itálie, snažili jsme se proto přemluvit Hitlera aby nebombardoval americká města chemickými zbraněmi. Göring zapřísahal Hitlera, že oblohu neuhlídá před všemi spojeneckými letadly, že spojenci zaútočí na Německo se vším co lítá a oplatí nám to desetinásobně. Hitler byl však již rozhodnutý, křičel na Göringa, že bude bombardovat Angličany taky chemickými zbraněmi a že je neschopný velitel letectva, když připustí aby byť jen jedno nepřátelské letadlo bombardovalo jeho zem. Strhla se tam tenkrát hrozná hádka, kdy všichni byli proti Hitlerovi a kdyby tenkrát necouvl, tak by to asi nepřežil.“

Koukal jsem na Picka velmi překvapeně, on však pokračoval:

„Byla to velmi vypjatá atmosféra, kdy na sebe všichni křičeli, ale zároveň se všichni svorně snažili překřičet Hitlera. Ten pak pod tíhou argumentů, ale spíše pod jednomyslným odporem rezignoval a všechny nás vyhodil. Za týden jsem byl předvolán do Hitlerova hlavního stanu a tam mi Hitler povídá, že by toho chtěl využít - že má takovou mocnou zbraň, chtěl z toho vytřískat nějaký ústupek, nějakou výhodu. Tenkrát situace nevypadala zrovna nejlíp, byla otevřená druhá fronta a spojenci nás drtili ze

dvou stran. Hitler pak už doopravdy začal uvažovat, jak by z toho vyklouzl a začal si dělat zadní vrátka.“

„Jak jste vůbec s Američany navázali spojení?“ Nedokázal jsem pochopit, jak se s nimi mohli spojit. Jedině přes nějakou neutrální zemi. Anglie tu nepřipadala v úvahu, očekával jsem Švýcarsko nebo Portugalsko, ale Pick mě zase překvapil.

„Přes Švédsko, tak to bylo nejméně komplikované.“ Samozřejmě Švédsko, to bylo neutrální, Amerika tam měla za války také zastoupení. Pick pokračoval dál:

„Vozili jsme ze Švédska rudu, navázali jsme kontakt přes našeho obchodního radu s americkým velvyslanectvím, věc byla ale velmi delikátní, tak chvíli trvalo, než nám vůbec zprostředkovali toho správného člověka, který byl pověřen s námi jednat. Došlo samozřejmě ke spoustě nedorozumění a průtahům, Američané taky hráli o čas. Nakonec ale všechno dobře dopadlo. Ameriku jsme přesvědčili, že máme zbraň, která může významně ovlivnit válku. Došlo také k názornému předvedení, kdy jedna americká válečná loď dostala rozkaz plout stranou námořních tras, dostala přesnou polohu kde se má pohybovat a my na ní provedli simultánní útok. Ten americký torpédoborec, nebo co to bylo, o ničem nevěděl, jenom kapitán dostal rozkaz hlásit každou podezřelou věc, raketa dopadla asi 800 metrů od něho, ozval se ohlušující výbuch, nikdo vůbec neměl ponětí, odkud ta věc přiletěla, tak pro jistotu začali svrhávat hlubinné pumy, mysleli si totiž, že na ně zaútočila ponorka. To měli sice částečně pravdu, ale ta byla od nich vzdálená přes 400 kilometrů. Několik námořníků poté podalo svědectví, že útok přišel z nebe, slyšeli totiž ten typický zvuk dopadající rakety, dostali přísný zákaz o celé věci hovořit.

My, když jsme s nimi sjednávali podmínky té úmluvy, tak jsme Američanům řekli, že raketa má dvojnásobný dolet, bylo to úmyslné, aby museli hlídat dvojnásobnou plochu u svého pobřeží a my tím pádem měli větší naději na nerušené odpálení. Po úspěšném předvedení celé této akce se nás Američané zeptali, co si vlastně přejeme a konečně s námi začali vážně jednat. My jsme jim navrhli separátní mír, což oni odmítli s tím, že budeme brzy poraženi. My na to, že to vůbec není jisté a tak dále. Celé toto první jednání se pouze obě strany trumfovaly a ořukávaly, bylo to k ničemu. Než začala ofenzíva v Ardenách, kde Hitler nasadil nové tanky i letadla, počítal s tím, že všechny tyto síly použije proti Rusům, aby zastavil jejich rychlý postup. Myslel si totiž, že Američané po názorném předvedení rakety donutí Brity, aby s námi uzavřeli separátní mír a snad jednou všichni společně zaútočí na Sovětský svaz, byl to pochopitelně mylný předpoklad, bohužel tady musím říci, že jsem v to doufal i já, byl jsem nakažen Hitlerovým optimismem.

Americký nesouhlas rozdal nové karty. Původně ty divize které bojovaly v Ardenském lese, byly určeny pro rozhodující boj s Rusy a tudíž byly narychlo stáhnuty, byly vypracovány nové plány útoku. Hitler šlel, nadával na nás všechny, obviňoval nás ze spiknutí..... křičel že: „Ty americký parchanty nažene zpátky do Atlantiku.“ Že už nedopustí žádný Dunkerque, že nebude brát do zajetí a že tu „židozednářskou invazi“ utopí v krvi.“

To byla pro mne zase nová fakta. To znamená, že Hitler chtěl ty nové odpočínuté divize nasadit prve proti Rusům, ale nakonec se chtěl spojencům pomstít a dokázat jim, že s ním musí jednat. Pick hovořil dál:

„Ardenský protiútok byl narychlo vypracovaný a tak to také dopadlo. Vše začalo 16. prosince 1944, po prvních úspěších přišel ovšem zvrat. Nadělali jsme ale spojencům obrovské škody, zničili přes 800 letadel a mnoho techniky. Pozdější spojenecká propaganda celou tuto operaci bagatelizovala s tím, že to byl zbrklý a navíc zcela neúspěšný útok šíleného Hitlera....

Zastával jsem názor vrhnout veškerou sílu proti postupujícím Rusům, nebyl jsem však voják a tudíž jsem neměl právo se k této věci vyjádřit.

Pochopitelně Hitlera od toho zrazovalo více lidí, mezi nimi i generálové, ti ovšem neměli o našem tajném jednání s Američany ani potuchy a tak ani nevěděli co vedlo Hitlera k tomu, že tak náhle změnil názor, on však byl zcela neoblomný a trval na svém.

Naléhali na něho ze všech stran, všichni se totiž hrozně báli postupujících ruských jednotek. Bylo jim jasné, že jakmile překročí staré říšské hranice, tak se budou mstít na civilistech. Měli samozřejmě

pravdu a s přibližující se frontou prchalo mnoho lidí před Rusy. Šířily se zprávy o ruské brutalitě, Rusové tak začali splácet to, co jim Wehrmacht a hlavně SS prováděli na jejich území. Vybudovali jsme před Odrou sedm obraných linií a za ní další tři. Rusové se ale valili jako parní válec. Bylo absolutně nemožné je udržet, jediné velká protiofenzíva mohla něco zachránit. Na to byly právě určeny, jak už jsem říkal ty kvalitní jednotky, které byly později použity v Ardenách. Určitě by to ale nezvrátilo válku. Stalin proti nám vrhnul milióny lidí, po kterých už ani nechtěl, aby se vrátili živí. Jak se Rusové přibližovali a překonávali jednu obranou linii za druhou, tak Hitler úplně rezignoval, mluvil něco v tom smyslu, že: „Nyní je to v rukou božích.“ Nepoznávali jsme ho, to byl konec, všichni už věděli, že postupující Rusy už nezastavíme. Bylo nařízeno druhé urychlené jednání ve Švédsku. To nakonec po velice tvrdém dohadování přineslo kýžený úspěch, který oběma stranám vyhovoval. Hitlerovi a Braunové poskytnou Spojené státy tajně azyl a mě byla tajně nabídnuta poválečná spolupráce. Byly rovněž dojednány veškeré podrobnosti letu. Američané nám původně nabídli B-17, která vyzvedne Hitlera na našem letišti a pak s ním přistane v Itálii, ale to jsme posléze zavrhlí s tím, že by byl nutný doprovod stíhačů a do celé akce by bylo zapojeno mnoho nežádoucích osob. Junkersem jsme sice riskovali víc, ale neprozradil by se tak celý původní rozsah akce, který zahrnoval i dopravu různých dokumentů.

Všechno naštěstí fungovalo perfektně, v Egyptě to taky vyšlo, z toho jsem měl největší strach. Arabům se totiž nedá věřit, ale naštěstí u nich zvítězila touha po penězích. Dneska se to zdá téměř neuvěřitelné, provést na konci války kdy všude panoval zmatek a chaos takovou akci, vypálili jsme rybník jak Britům tak Rusům. Ani Američané moc nepředpokládali, že se nám to povede. Ponorku sice přistavili, ale stejně byli překvapeni, když nás viděli přistávat na pláži.“

„Jak to však bylo s těmi těly, které vykopali na zahradě kancléřství?“ Zajímalo mě to už z toho důvodu, že po válce byl kvůli tomu pěkný rozruch. Pátrala po nich i ruská speciální jednotka SMERŠ a údajně Hitlerovi kosti jsou v Moskevském archívu. Pick mě jako obvykle nezklamal. Pro celou věc měl zase nové vysvětlení, které mě jako obvykle překvapilo:

„To byla Goebelsova akce a taky jeho poslední, byl Hitlerovi oddán jako pes - až za hrob.“ Tady jsem přerušil Pickovo vyprávění:

„Myslím, že tady to trochu přehnal, otrávit sebe a svou rodinu včetně dětí, ten člověk musel být blázen.“ Pick odpověděl:

„No to možná byl, ale rozhodně nechtěl padnout do ruských rukou. Ty by z něho dostali, kam se poděl Hitler.“

Goebels měl z Rusů panický strach, nedivím se mu. Ale vraťme se na začátek: Goebels jako ministr propagandy měl na starosti i Hitlerovy dvojníky, bylo jich několik, ke konci války dostal rozkaz sehnat dvojníka i Evě Braunové a i to se mu podařilo. Ohořelou nebo zetlelou mrtvolu můžete ale správně identifikovat podle zubů nebo rentgenových snímků. Už si nepamatuji, jak se ta ženská jmenovala, ale Goebels udělal úplně geniální a jednoduchý trik - prostě vyměnil jejich lékařskou dokumentaci. To nikoho nenapadlo. Proto když skončila válka, tak byla „správně“ identifikována obě těla, ale byla to těla jejich dvojníků...“

„Aha, zdá se, že jste to provedli chytře.“ Pick se usmál a povídá:

Děkuji, ale to uznání patří Goebelsovi.“ Ještě jsem se Picka zeptal na SMERŠ a na údajné kosti Hitlera v Moskvě, odpověděl:

„Ty kosti, které Stalinovi přivezli z Berlína, tak patří Hitlerovu dvojníkovi, tomu kterého našli na té zahradě a jsou tam pravděpodobně dodnes. Stalin si nebyl nikdy úplně jist jejich pravostí a proto nikdy oficiálně nepřiznal, že jimi disponuje. Tušil, že nejsou pravé a po válce dal rozkaz dál pátrat po Hitlerovi a to dokonce i v Americe, ovšem bezvysledně. Dozvěděli jsme se to od jednoho přeběhlíka.“

„Cože, Rusové pátrali i v Americe, měli tedy nějakou stopu?!“

„Kdepak, pátrali jenom tak naslepo. Jejich největší zájem směřoval do Jižní Ameriky, kde se schovávalo pár našich lidí.“

„Mezi nimi i Mengele?!“

„To nevím, ale je to možné.“

„Dobře, ale vraťme se k Hitlerovým dvojníkům. To znamená, že oba zastřelili jenom proto že byli někomu podobní?

„Ano, přesně tak, ale to už je takový jejich úděl. Dvojníci byli využíváni už ve starověku.“

„Věděli co je čeká?“

„To nevím, těžko říci co se tam vlastně dělo, my už jsme byli daleko od Berlína. Jedna věc je jistá: Goebels tu věc provedl dokonale a že tu byly určité pochybnosti, tak ty jsou vždycky. Když umře takový člověk jako byl Hitler, vždycky tam budou nějaké otazníky.“

„Nejde mi do hlavy ještě jedna věc, týká se to těch raket, které, jak jste říkal, byly odpalovány z ponorky. V literatuře, kterou jsem četl se uvádí pouze, že byl rozestavěný prototyp a k odpálení nikdy nedošlo.“

„Ale to je samozřejmé, kdyby to tam, jak říkáte bylo napsáno, že rakety byly použitelné někdy v roce 1944, tak by se všichni ptali, proč je Hitler nepoužil. No a to je právě asi jediný klíč k celému tajemství. Kdyby na to někdo přišel, tak se bude pochopitelně ptát dál: jaký důvod měli Němci, že nepoužili rakety proti Americe? Byla v tom snad nějaká dohoda? Bylo by nelogické nepoužít takovou zbraň! A takovými otázkami by mohli dojít třeba až k Hitlerovi. Je pravda, neměli by žádné důkazy pro své stanovisko, ale není dobré vířit vodu kolem takových věcí.“

„Rozumím, těch klíčů jak jste naznačil je ale víc. Co se například stalo s ponorkou, která přivezla Hitlera do států a s lidmi kteří prováděli zkušební odpálení raket?“ Pick se na mě nevěřicně podíval a řekl:

„Už jsem vám jednou řekl, že všechny důkazy byly zničeny.“

„To znamená...“ Nenechal mě však mluvit a pokračoval:

„Ano, to znamená přesně to, co máte na mysli. Zachránili se akorát ti lidé, kteří měli pro Američany nějakou cenu: konstruktéři a technici. Nikdo nesměl vědět, že jsme byli v raketové technice tak daleko. Nikdo!

„Nesměl tedy zůstat ani stín pochybnosti a učebnice dějepisu byly trochu poopraveny, že je to tak?“

„Ale prosím vás, učebnice dějepisu se pořád opravují a tohle byla pouze drobná retuše.“

„Měl bych na vás ještě jednu otázku: Jak jste se dostali z obklíčeného Berlína?“

„Říkáte obklíčeného? Ale jděte, bylo to obtížné, to nepopírám, ale obklíčen úplně nebyl. Já sám jsem se k nim připojil v Erfurtu, takže o tom co se dělo v Berlíně toho moc nevím. Ale to co jsem se dozvěděl od Smitkeho a co mi potom vyprávěl Hitler, tak ráno 30. dubna po svítání opustili kancléřství a jeli starým nákladákem přes pozice, které jsme ještě drželi až za hranici fronty, nebo chcete-li za hranici obklíčení. Do Freisingu dorazili až pozdě večer. Málem jim to ale nevyšlo, auto jim totiž vypovědělo službu, museli zastavit, teprve po nějaké době zastavili jiný nákladák, osádku postříleli a pak už cesta pokračovala bez problémů až na letiště. Moc jsem se o té jejich cestě nedozvěděl. Hitler ani Eva se o tom nechtěli bavit. Smitke se spolu se mnou těsně před Bamberkem od nich oddělil a oni pokračovali spolu se dvěma vojáky až na Freising. Bylo obrovské štěstí, že se za toho zmatku neztratili.“

„Proč jste nejeli s Hitlerem rovnou do Bamberku, vyhnuli byste se tak pozdějším případným komplikacím?“

„To je jednoduché. V Bamberku je velké letiště, motalo se tam spousta lidí, bylo tam převeleno mnoho perutí bránit „Alpskou pevnost“. Nemohli jsme riskovat, že Hitlera někdo pozná. Dokážete si představit, jaké pozdvižení by Hitler vyvolal svou přítomností, vše muselo zůstat přísně utajeno a v tomto případě jsme museli volit riskantnější variantu.“

„Od koho jste měli podepsaný rozkaz k letu? Od Hitlera?“

„Ne, ne to by vyvolalo příliš velké podezření. Byl tam ale podepsán Göring a to zajišťovalo, že benzín dostaneme.“ Ted' už mi to začínalo docházet, museli to mít promyšleno všechno hodně dopředu. Takhle obelhat miliony lidí, jak z toho může mít dobrý pocit? Hitler byl přece člověk, který patřil před soud a Pick mi sám řekl, že pro něj je Hitler zosobněním veškerého zla. Myslím, že patřil před soud i kdyby to mělo za následek zničení celého Německa. Je totiž otázka, zda takový národ, který si ze svých řad zvolí takového člověka, má právo na existenci. Na druhou stranu jsem Picka chápal, byl to Němec a vlastenec a jak říkal, nechtěl dopustit zmrzačení vlastního národa a své vlasti, těžko říci jak by

dneska Německo vypadalo, kdyby nemělo takového člověka jako je Pick, který i přes svou, dalo by se říci brutalitu, zachránil Německo před rudou nadvládou.

XXXXX

Projížděli jsme Emporií, ale já měl v hlavě pořád zmatek. Znova jsem si probíral všechno co mi Pick řekl a představoval jsem si, jak to všechno probíhalo: od opuštění Berlína do Bamberku a Freisingu, přes Egypt do Somálska a potom v ponorce až do států. Zní to všechno neuvěřitelně až fantasticky a ve mně znovu hlodala myšlenka zveřejnit celou věc, i když nemám v rukou jediný důkaz.

A tak tu sedím nad psacím stolem a píši tuto zprávu s odstupem několika let. Musel jsem to napsat, protože nosit v hlavě tento příběh není vůbec nic jednoduchého, v noci se probouzí zpocený a můj rodinný život už taky nestojí za nic. Stal se ze mně skrz mých názorů podivín, manželka ode mne utekla a vzala si i obě děti. Za to všechno může Pick, který mě nakazil svými názory na svět a na dění kolem sebe. Nikomu a ničemu nevěřit, filtrovat informace, přišel jsem akorát o mnoho svých přátel, o rodinné štěstí a o všechno čemu se říká normální život.

K napsání tohoto příběhu mě vedla prostá touha se z toho vypsát, svěřit se někomu a to bez ohledu na následky či nároky na zbohatnutí. V ruce nemám jediný důkaz pro své tvrzení, starý pan Gellner už asi taky nežije a jeho dopis.... ten pro důkazní řízení nemá žádnou cenu.

Pan Pick, kdo ví kde mu je konec...

Když jsem se za ním po třech letech zastavil, tak jsem to tam nemohl ani poznat. Emporii totiž dost poničilo tornádo a většina domů to tenkrát odnesla.

Na pana Picka si už nikdo ani nepamatuje, jenom jeho sousedka říkala něco o tom, že prý té noci nešťastně zahynul.... Dobře vím, že to je zase jeden z jeho dalších triků. Nezbyvá tedy nic jiného, než tento příběh uzavřít jeho slovy, kterými se tenkrát se mnou rozloučil:

Nyní víte to, co jste vědět chtěl, ale nezapomínejte, že vlastně nevíte nic. Uvidíte, jak se vám s pravdou bude žít a sám zjistíte, že těžko. Je lepší v rámci života pravdu korigovat, někdy víc někdy méně. Lidé chtějí žít především a zásadně v klidu a pravda by jim, jak jistě poznáte na vlastní kůži, moc klidného spánku a štěstí nepřinesla.

Měl Pravdu

Doslov autora

Tento příběh je fikce, to ale neznamená že se stát nemohl. Pravda je, že tělesné pozůstatky muže a ženy zhruba ve věku Hitlerových, se našly na zahradě kancléřství zasypané v díře od granátu. Ale okolo jeho smrti zůstává mnoho záhad a dokonce sám Stalin nevěřil pravosti kosterních pozůstatků, které mu do Moskvy dopravila jednotka SMERŠ. Řekl dokonce, že: „historika o Hitlerově konci mi připadá pochybná.“ a nevylučoval možnost, že se mu spolu s Bormanem podařilo z obklíčeného Berlína uprchnout.

Hitler měl mnoho dvojníků a nebyl takový problém zfalšovat veškerou lékařskou dokumentaci. „Pitva těch dvou mrtvých těl konaná 8. května 1945, kterou provedli sovětsí lékaři, potvrdila, že smrt nastala rozlousknutím ampule s kyanidem. Lékařské záznamy nalezené v troskách kancléřství potvrdily totožnost Hitlerových s oběma nalezenými těly.“ To jsou ale informace publikované v roce 1968 v knize Lva Bezymenského vydané západoněmeckým vydavatelstvím, tedy nikoliv oficiální sovětské stanovisko. Proč Stalin a jeho následovníci tyto informace o pitvě tak dlouho tajili, nebylo nikdy vysvětleno. Stalin by rád vystavil obě těla na Rudém náměstí jako válečnou trofej, nebyl si však jist jejich pravostí, nebo dokonce pitva konaná tak narychlo, kdy se ještě v Evropě bojovalo, dopadla jinak - v neprospěch identifikace? Kdo ví.

Musíme si zde položit otázku: Kdo měl zájem na negativním identifikování těch dvou nalezených těl, určitě ne Rusové. Nezapomínejme na jednu věc: kdo měl Hitlera, ať živého nebo mrtvého, tomu patřilo Německo, nebo měl na něj takzvané „morální“ právo. A Rusové by rádi posunuli demarkační linii co nejvíce na západ, ale neposunuli ji! Měli přece Hitlera, proč to neudělali?

Zbývá jediné vysvětlení: Těla nalezená na zahradě kancléřství sovětskými vojáky nebyla těla Adolfa a Evy Hitlerových. Byla to tedy těla ubohých dvojníků, kteří museli zaplatit smrtí za svojí podobu? Připusťme tuto domněnku, nemáme sice v ruce jediný důkaz a nepočítejte s tím, že se někdy nějaký důkaz objeví, ani za sto let. Na sebevraždě Adolfa a Evy Hitlerových jsou totiž založeny moderní dějiny Německa a většiny Evropských států.

Tedy ještě jednou, když připustíme, že se Hitlerovi podařilo uprchnout z Berlína, to by nebyl zase tak veliký problém, podařilo se to i jiným. Dokonce se mohl nějaký ten týden, či měsíc skrývat na území Německa, panoval tu dokonalý zmatek - lidé bez domova, bez dokumentů, lidé utíkající před Rusy atd. Věčně se tu ale skrývat nemohl, musel pryč a to rychle. V Evropě po válce existovala organizace, která ukrývala válečné zločince a pomáhala jim do zahraničí, nejčastěji do Latinské Ameriky. Takové služby ale Hitler nemohl využít, to je nesmysl, i když se jednalo o ilegální organizaci, byl by to příliš veliký risk. Čích služeb tedy využil? Jaké organizace? Jakého státu?

Nebudu tu vyslovovat její jméno, protože: Kdo jednou řekl něco špatného proti téhle zemi, nebo dokonce proti ní pracoval, ten navždy propadl peklu.

Kdo jenom trochu věděl něco o Hitlerově „sebevraždě“ či o jeho možném útěku, tak sám spáchal sebevraždu: Himler, Göring, Goebels.... dál už nemá cenu pátrat. Pokud skutečně existuje složka s nápisem: **Hitler 1945** - .... bude lepší ji neotvírat, protože stejně jako já, tak i vy chcete mít klidný spánek.

